

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33-839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 18

Κυριακή 4η Νοεμβρίου 1946 Π.Ο.Η.

Τιμή φύλλου δρχ. 200.—

**Ἀδελφοί: Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγον εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσα. Κεφ. Β'. 15**

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 3.000. Ἐτησίᾳ 6.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.— Ἐτησίᾳ Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ὁφειλόμεναι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδον Κύριον Κύριον Χριστοφύρον Χαλκοκονδυλὴ 7—Ἀθῆναι
Διευθυντῆς: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφύρος

ΠΩΣ ΕΖΩΝ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐπὶ τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων ἔζων ὄντως βίον ἀγνόν καὶ Χριστιανικόν.

Εἶχον τὰ πάντα κοινά, συνεισφέρον ἕκαστος τὰ ἴδια ὑπάρχοντα εἰς τὸ Κοινόν, καὶ ἔτρωγον ὅλοι εἰς κοινὰς τραπέζας, τὰς καλουμένας ἀγάπας. Ἐτρεφεν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν, καὶ συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλους διὰ τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης. Εἶχον ὅλοι τὰ αὐτὰ φρονήματα, τὰ ἴδια αἰσθήματα, καὶ τοὺς αὐτοὺς πόθους, ἐν τῷ δνόματι τοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ ἦσαν ἠνωμένοι πρὸς ἀλλήλους, οὐ μόνον σωματικῶς ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς δι' ὃ καὶ τὸ ὑστέρημα τοῦ ἐνὸς ἀνεπλήρου τὸ περισσεύμα τοῦ ἄλλου οὕτως, ὥστε ἕκαστος συνεμερίζετο τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν, ὡς καὶ τὴν λύπην καὶ τὴν χαρὰν τοῦ ἄλλου.

Ἀπετέλουν οὗτοι κατ' ἀρχὰς διαφορῶς Κοινότητες, ἐπικοινωνήσας πρὸς ἀλλήλας διὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων, καὶ αποτελούσας τὴν μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, ἥς κεφαλὴ καὶ ἀκρογωνιαίος λίθος ἦν ὁ Χριστός. Ἀπασαὶ δὲ αἱ κατὰ τόπους Χριστιανικαὶ Κοινότητες συνεδέοντο πρὸς ἀλλήλας διὰ τῆς αὐτῆς πίστεως καὶ τῶν αὐτῶν Χριστιανικῶν ἰδεῶν καὶ φρονημάτων, καὶ ἠρcho ἡ μία ὁραγὸς εἰς τὴν ἄλλην, οὐ μόνον ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῆς, ἀλλὰ καὶ δι' αἰκῆς, τῆς εὐμερούσης Κοινότητος προσερχομένης ἀρωγῇ εἰς τὴν πάσχουσαν καὶ δυσπραγοῦσαν τοιαύτην. Διενήργουν δὲ αἱ διάφοροι εὐπραγοῦσαι Κοινότητες τὰς ἀμοιβαίας συνεισφοράς, ἃς ἀπεκρίκουν λογίως διὰ τῶν Ἀποστόλων, οἵτινες διέειπον ταύτας εἰς τὰς πάσχουσας καὶ δυσπραγοῦσας Κοινότητας. Διότι εἰς τὰς καρδίας τῶν πρώτων Χριστιανῶν ἐβασίλευεν ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη, ἡ βασιλισσα αὕτη καὶ ἡ πηγὴ πᾶσῶν τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ ἀγαθῶν. Ἀνεπτύσσεται ὄντως μεταξὺ τῶν Μελῶν τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας μία εὐγενὴς ἀμύλλα, τίς τίνα νὰ ὑπερβῇ εἰς τὸν σίβον τῆς ἀγαθοεργίας καὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ τῆς πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφοὺς συμπαιδείας. Ὁ

νοῦς, ἡ ψυχὴ καὶ οἱ πόθοι αὐτῶν συνεκέντροντο εἰς τὸ ἀγαθόν, τοῦτο θεωροῦντες ὡς τὸν κυριώτερον τῆς ζωῆς αὐτῶν σκοπόν, καὶ ὡς τὸ κυριώτερον ἔπαθλον εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τῶν ἐπιγείων ἀγώνων αὐτῶν.

Διὸ καὶ τὸν κόσμον τοῦτον ἐθεώρουν ὡς ἐν στάδιον, εἰς ὃ ἀπεδύθησαν, ἵνα ἀγωνισθῶσι τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ δοκιμοὶ γενόμενοι ἐν τοῖς πειρασμοῖς, ἵνα κομίσωνται παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου Χριστοῦ τὸν στέφανον, τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ ἐν Οὐρανοῖς. Διὰ τοῦτο μετὰ χαρὰς ἐδέχοντο τοὺς ποικίλους πειρασμούς, καὶ τὰς πολυεῖδεις θλίψεις καὶ ἀχαριστίας τοῦ κόσμου, θεωροῦντες ταύτας ὡς εἰκόνας, ἔφ' ὧν ἤλειπον καὶ εἰκόνιζον τὰς δυνάμεις καὶ ἱκατότητας τῆς ψυχῆς, ἵνα φαινόμενοι ἀνώτεροι τῶν πειρασμῶν, καὶ νεκρώνοντες τὰ πάθη αὐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς, κομίσωνται τὸν στέφανον ἐν Οὐρανοῖς.

Καὶ οὐ μόνον ἔχαιρον οὗτοι ἐν ταῖς θλίψεσιν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκαυχῶντο δι' αὐτάς, διδασθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν, ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει (Ρωμ. 5:5). Ναὶ ἔχαιρον οὗτοι καὶ ἐκαυχῶντο εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς πικρίας αὐτῶν διότι ἐδιδάχθησαν παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου, ὅτι διὰ τῶν θλίψεων θὰ κατειργάζοντο τὴν ἠθικὴν τελειοποίησίν των, καὶ θὰ ἐξασφάλιζον μετὰ θάνατον τὴν εἰσοδὸν τὸν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ναὶ «πᾶσαν χαρὰν ἠγάσασθε ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοὶς περιπέσῃ ποιήσῃ» καὶ πάλιν «μακάριος ἄνθρωπος ὁς ἐπομένει πειρασμὸν ὅτι δοκιμὸς γεγνημένος, λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Ἰακ. 1:2).

Ὀντως διὰ τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων δοκιμάζεται τὸ σταθερὸν τῆς πίστεως καὶ ἡ ἀκραφνὴ πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπη, ὡς δοκιμάζεται τὸ καθαρὸν χρυσὸν ἐν τῷ πυρὶ. Καὶ καθὼς τὰ εὐδὴ καὶ μυροβόλα ἀνθη ἐκπέμπουσι τὴν θυμὴν αὐτῶν ὁσμὴν καὶ εὐδίαν, ὅταν ριφθῶσιν εἰς τὸ πῦρ, οὕτω καὶ ἡ

Χριστιανικὴ ψυχὴ, ὅταν φλογίζηται εἰς τὴν κάμινον τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν θλίψεων, τότε ἀποστᾶται τὸν θυμὴν γλυκασμὸν καὶ τὴν ἠθικὴν εὐδίαν αὐτῆς. «Ὡσπερ γὰρ οἶμαι, λέγει καὶ Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας τὰ δοκιμώτατα τῶν θυμιαμάτων, πρὶν προσωμολογήσας, τῆς ἐνοῦσης αὐτοῖς εὐσμοίας τότε ποιοῦνται τὴν ἐνδειξίν, οὕτω καὶ ὅσα ψυχὴ, πυρουνμένη τῶν πειρασμῶν, εἴται τῆς ἐνοῦσης αὐτῇ πολυειδοῦς ἀρετῆς τὴν ἔκφρασιν». Ἡ δὲ καύχσις καὶ ἡ χαρὰ, ἢν αἰσθάνεται ὁ Χριστιανὸς ἐν ταῖς θλίψεσιν καὶ τοῖς πειρασμοῖς, ἀπορρέει ἐκ τῆς συναισθησεως, ὅτι οὗτος καθίσταται, οὐ μόνον δόκιμος εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν ἀγῶνα, καὶ συνεπῶς ἄξιος τῶν ἐπηγγελμένων οὐρανίων ἐπαθλῶν, ἀλλὰ καὶ εὐγνώμων καὶ ἄξιος μαθητῆς ἐκείνου, ὅστις ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀφοῦ τὰ πάνδενα ὑπέστη, ἔβηκε τέλος καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ αἰμορράντου Γολγοθᾶ.

Ὀντως ἡ βαθεῖα συναισθησις τῆς ἱερᾶς ταύτης πρὸς τὸν σωτήρα Χριστὸν ὁφειλῆς καὶ εὐγνωμοσύνης, ἀντ' ὧν οὗτος ὑπέμεινε παθῶν, καθιστᾶ τὰς ὑπὲρ τοῦ δνόματος αὐτοῦ θλίψεις καὶ αἰτίαι, οὐ μόνον ἀνεκτάς, ἀλλὰ καὶ ποθεινάς. Διότι ὁ ἀληθὴς τοῦ Χριστοῦ μαθητῆς καὶ ἀκραφνὴς τούτου ἑραστής, συμμεριζόμενος τοὺς ἐμπυσμούς, τοὺς χλευασμούς, τοὺς κολαφισμούς, καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ Οὐρανοῦ Διδασκάλου, δὲν δύναται, παρὰ νὰ χαίρῃ καὶ νὰ καυχᾶται συναισθανόμενος, ὅτι ἀποτίει διὰ τῶν θλίψεων μέρος τῆς πρὸς τὸν Σωτήρα Χριστὸν ὁφειλομένης ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης. Διὸ καὶ ὁ ἱερὸς Φώτιος λέγει «Πόθεν καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, ὅτι ἐρῶμεν σφόδρα τοῦ Θεοῦ, ἑραστής γὰρ ἅπας χαίρει καὶ σεμνύνεται, ἥνικα πάσχει ὑπὲρ οὗ ἐρᾶ.

Ἀλλὰ πόθεν ὁ Θεὸς ἔρως ἐκεῖνος ἐγκέχεται, καὶ ὅλην ἡμῶν περιείληψε τὴν καρδίαν, ἐκ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ δοθέντος ἡμῖν ὥστε δλον τῆς ἀνωθεν Χάριτος. Ἀλλὰ καὶ χρεωστοῦμεν ὑπερερᾶν αὐτοῦ, κἂν τι δέον παθεῖν, μὴ ἀφίστασθαι τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτος. Διὰ τὴν ὅτι αὐτὸς ἡμῶν ἠράσθη πρῶτος, καὶ τότε τίνων, ἡμῶν ἐχθρῶν

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	5	18	Γαλακτίωνος μ. Έρμαάπ.
Τριτ.	6	19	Παύλου δμ. Λουκά. δσ.
Τετ.	7	20	Ίερόνος και 33 μ.
Πέμ.	8	21	† ΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ
Παρ.	9	22	† Ονησιφόρου μ. Ματρ. δσ.
Σάβ.	10	23	† Ολυμπά. Ροδίωνος, άπ.
ΚΥΡ.	11	24	† Μηνά Μμ. Βίκτωρος μ.
Δευτ.	12	25	† Ιωάννου Έλεήμ.
Τριτ.	13	26	† Ιωάννου Χρυσοστόμ.
Τετ.	14	27	Φιλίππου Άποστ.
Πέμ.	15	28	Γουρία, Σαμωνά(άρχ. νηστ.)
Παρ.	16	29	† Ματθαίου Άποστ.
Σάβ.	17	30	Γρηγορίου Θαυμ.

και πολέμιων υπαρχόντων. Είδες υπεβολήν, είδες πόσον τὸ χρόος, πρόσθε και τὸ ἔτι μείζον· οὐκ ἠρώσθη μόνον, ἀλλὰ και ἠτιμάσθη ὑπὲρ ἡμῶν, και ἔξασιτίσθη, και ἐσιανωρόθη, και ἐν νεκροῖς ἐλογίσθη, και διὰ τούτων ἀπάντων τὸν περὶ ἡμᾶς αὐτοῦ παρέστησεν ἔρωτα. Τίς ἔραστήν τοιοῦτον οὐ φιλεῖ; Διὸ ἡνίκα πάσχομεν, χαίρειν ὀφείλομεν και σεμνύνεσθαι, ὅτι κἂν βραχὺ γοῦν ὑπὲρ τηλικούτου ἔραστοῦ και ἡμεῖς παθεῖν κατηξιώθημεν. Τοιοῦτο δυνάς ἦσαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ τῶν Ἀποστολικῶν και Ἀποστολικῶν Πατέρων χρόνων γνήσιοι και ἀκραφνεῖς ἔραστοὶ και τοῦ Χριστοῦ μιμηταί.

† Ὁ πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαιυλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Γένεσις και ἱστορία τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Παραδόξως πῶς ἐνῶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 700 μ. Χ. πολλάκις ἐγένοντο μελέται και ἀποπειραὶ πρὸς μεταρρύθμισιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἐφθανον μέχρι τοῦ ἔτους. 1582 μ. Χ. Φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς δὲν συνηρᾷ εἰς τοῦτο. Κέντρον τῶν κινήσεων τούτων ἦτο τὸ Βατικανόν. Ἀφορμὴ δὲ εἰς ταύτας ἐδίδνε τὸ λαμβασμένον τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Τὸ ἔτος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐκ 365 1/4 ἡμερῶν εἰναυμκρότερον τοῦ δέοντος. Τὸ τροπικὸν ἔτος, ἥτοι ὁ μεταξὺ δύο διαδοχικῶν διαβάσεων τοῦ ἡλιακοῦ κέντρου διὰ τὸ σημεῖον τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας χρόνος, ἐλαττοῦμενον κατὰ ἡμῶν δευτερολέπτων κατὰ αἰῶνα, εἶχε διάκριαν ἐπὶ τοῦ Κ. Ἰησοῦ Χριστοῦ 365 ἡμ. 5 ὥρ. 48' λ. 56", λήγοντος δὲ τοῦ 12Τ' αἰῶνος 365 ἡμ. 5 ὥρ. 48' λ. 17,5" και σήμεραν ἔχει 365 ἡμ. 5 ὥρ. 48' λ. 45,99". Γενικῶς ἂν τὸ λάβωμεν 365 ἡμ. 5 ὥρ. 49' λ. εἶναι πραγματικῶς μικρότερον τοῦ Ἰουλιανοῦ κατὰ 11' λ. Ταῦτα ὅμως δίδουν ὑπερσχὴν 1 ἡμέρας εἰς 128 ἔτη και ἀρᾷ 3 ἡμερῶν εἰς 400 περίπου ἔτη. Ἐνεκα τούτου ἡ ἑαρινὴ ἰσημερία, ἡ ὁποία ἐπὶ τοῦ Κυρ. ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συνέβαινε τὴν 21ην Μαρτίου, ἐγένετο κατὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμ. Σύνοδον τὴν 21ην Μαρτίου και κατὰ τὸ τέλος τοῦ 12Τ' αἰῶνος, ἐπὶ Πάπα Γρηγορίου ΙΙ' τὴν 10ην Μαρτίου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἠθέλησαν να προλάβουν οἱ σοφοὶ τῆς Δύσεως καὶ τὸ ἰδιὸν τὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μίαν ἡμέραν θα φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ κατὰ τὸ λεγόμενον (τὶ εἶχες Γιάννη; τὶ εἶχα πάντα) θὰ ἀπασχολεῖται ἡ ἀνθρωπότης μὲ τὸ ἴδιον θέμα.

Αυστηρῶς ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἔλαβε πέρασ και αἱ προσπάθειαι δίδαι αὐταὶ ἐπιπραματοποιήθησαν ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ ΙΙ', διότι

ἐκτός τοῦ λόγου τῆς διορθώσεως δι' αὐτὸν ὑπῆρξεν και ὁ λόγος τῆς ἐπικρατήσεως τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας εἰς ὅλους τοὺς χρόνους.

Πρῶτος ἀντιληφθεὶς τὰ λάθη τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ὑπῆρξεν Νικηφόρος ὁ Γρηγοράς ὅστις κατὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰσαὰκ καὶ μοναχοῦ ἐπρότεινε μετροῦσθαι εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικον τὸν Παλαιολόγον. Ἄλλ' οὗτος ἠρηθῆναι, διὰ νὰ μὴ διαταράξῃ τὴν κοινὴν Γνώμην.

Πόσον θαυμασιῶς ὑπελόγησεν ὁ Αὐτοκράτορ τὴν κοινὴν γνώμην, ἦν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρεῖδεν και καθ' ὁλοκληρίαν δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τῆς, δι' ὃ και εἰς τὸ σῶμα τῆς πυρορροῦσαν πληγὴν ἐπήνεγκεν, ἥτις ἀρχίζει νὰ γαγγραινοποιεῖται και οὐαὶ αὐτῇ.

Ἀς ἴδωμεν λοιπὸν τοὺς σοφοὺς τῆς Δύσεως πῶς κατέληξαν εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἔπειτα ἀπὸ 882 ἔτη καθ' ἃ προσπαθήσαν και ἠγωνίσθησαν νὰ πράξουν τι, ὅπερ ὁ Θεὸς δὲν ἐπεδοκίμαζεν. Ἐν τῇ Δύσει τῷ 700 μ.Χ. ὁ μοναχὸς Βέδε διενεθῆ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου και εἰργάσθη ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' ἀπέτυχε.

Μεσοῦντος δὲ τοῦ ΙΙ' αἰῶνος ὁ Σκώτος μοναχὸς John de Holwood εὐρισκόμενος ἐν Παρισίοις ἐπρότεινε νὰ μεταρρυθμισθῇ ὁ κανὼν τῆς παρεμβολῆς τῆς δισέκτου ἡμέρας, ἀλλ' ἀπέτυχε. Μικρὸν κατόπιν ὁ Βασιλεὺς Ἀλφόνσος Δ' τῆς Καστίλλης συνεκάλεσε συνέδριον ἀστρονόμων, οἵτινες ἐξέτιμησαν τὴν διάρκειαν τοῦ τροπικοῦ ἔτους εἰς 365 ἡμ. 5 ὥρ. 43' λ. 12" και ἀρῆξαν ἀδίκτον τὸ Ἰουλιανὸν χρονόμετρον σύστημα.

Τότε και ὁ Ἀγγλὸς ἀστρονόμος Jean de Sacrodosco, ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Λίνκολν Robert Crosselet, ὁ ἐν Παρισίοις Ἐφημέριος Campano de Novaro, εἰδείξαν ἐμπνευστέραν τὴν ἀνάγκην τῆς διορθώσεως ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθησαν. Ὁ μέγας σοφὸς Roger Bacon ἐπρότεινε τοιαύτην μεταβολὴν εἰς τὸν Πάπαν Κλήμεντα Δ' κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα, ὅστις ἀπετάθη εἰς διαφόρους σοφούς, και διὰ τούτους Γάλλους Μαθηματικοὺς Jean des Murs και Firmin de Belyat. Ἄλλ' ὁ Πάπας, κάτοχος τῶν ὑπονημάτων των, ἀπέθανε πρὶν ἢ προβῇ εἰς μεταρρύθμισιν!

Τὸ ζήτημα ἔμεινε και ἀνεκνήθη ἀρχομένον τοῦ ΙΕ' αἰῶνος.

Ὁ Καρδιναλὸς Pierre d' Aillg ὠμίλησε περὶ τούτου εἰς τὴν ἐν Κωνσταντίᾳ Σύνοδον τοῦ 1417 ἀλλ' ἀνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος ἀπεκροσθὲν διότι δὲν ἦτο θέλημα Θεοῦ τὸ καθηγμισμένον ἡμερολόγιον νὰ δεχθῇ τροπὴν ἢ ἀντικατάστασιν.

Κατόπιν τούτου και ἐν ἔτει 1439 ἡ ἐν Βασιλείᾳ Σύνοδος τῶν Ἀντικῶν προτάσει τοῦ Καρδιναλίου Nicolas de Cusa παρεσκεύασε διάταγμα ἀφορῶν τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ και τοῦτο δὲν ἐπρόλαβε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν δημοσιότητα.

Ἐν συνεχείᾳ τῷ 1474 ὁ Πάπας Σίξτος ὁ Δ' ἐκάλεσε, διὰ τὰ λάθη τοῦ ἡμερολογίου, εἰς Ρώμην τὸν τότε περιώνυμον ἀστρονόμον Jean Mulez τῆς Κενιβέργης, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Regiomontanus, ὅστις ὅμως ἀπέθανε πρὶν ἢ περατώσῃ τὴν ἐργασίαν του!

Τὸ ἔτος 1514 ἡ σύνοδος τῶν Ἀντικῶν τοῦ Λατεράνου ὠργάνωσεν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνάκρισιν πανχριστιανικὴν ἀλλ' ἀκάριστην.

Τὸ 1563 ἡ σύνοδος τοῦ Τρεντίνου ἀνέθηκεν εἰς τὸν Πάπαν νὰ προβῇ εἰς τὴν τὴν μεταρρύθμισιν. Ἄλλ' ὁ Πάπας Πίος ὁ Ε', ἠσχολήθη μόνον περὶ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Εὐχολογίου των.

Λέν παρήλθεν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἀπασχοληθῶσι ἐν τῇ Δύσει ἐπὶ 822 ἔτη μὲ τὸ ζήτημα τοῦ λάθους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ ὑπόθεσις ὅμως αὕτη λαμβάνει πέρασ ὅταν ἀνῆλθε ἐπὶ τῆς ἑδρας τῶν Παπῶν ὁ Γρηγόριος ὁ ΙΙ'. Ἀνθρώπος οὗτε Θεὸν φοβούμενος, οὗτε τοὺς ἀνθρώπους ἐντροπέμενος ὑπερῶπις ἀναρχικὸς και βίαιος. Οὗτος χωρίς νὰ ὑπολογίσῃ οὗτε τὴν κοινὴν γνώμην, οὗτε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, προέβη εἰς τὸν καταριωδὲς νέον ἡμερολόγιον. Ἄλλ' ὅμως τὸ ἐπιφυλάχθη μεγάλη ἀποδοκιμασία

ἐκ μέρους τῶν χριστιανῶν τοῦ και ἀντίδρασις φοβερή.

(Ἀκολουθεῖ)

Συμπληρωματικὴ ἐπεξήγησις

Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ἐν τῷ ἀρθρῷ «Γένεσις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου» γράφαμεν «Τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον δύναται νὰ ἀντικαταστάθῃ ἢ μεταρρυθμισθῇ μόνον δι' ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς ἢ Πανορθόδοξου Συνόδου» Ἐξηγουμένα ἐπ' αὐτοῦ και προσθέτομεν τὰ κατωτέρω. Διὰ τῆς προτάσεως ἡμῶν ταύτης ἐνοούμεν, ὅτι ἐν οὐδεμᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ἀλλαγῇ ἢ νὰ μεταρρυθμισθῇ τὸ Ὁρθόδοξον ἡμερολόγιον ἐφ' ὅσον μία τοιαύτη Σύνοδος συνερχομένη δὲν θὰ κοινῇ τοῦτο τὸ ἡμερολόγιον ἐφ' ὅσον εἶναι ὀρθόδοξον ἀλλὰ θὰ καταδικάσῃ τὴν πράξιν ταύτην και θὰ καταστήσῃ ὑποδίκους τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας τὰς εἰσαγαγούσας τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου ἡμερολογίου τὴν ἀντιστρατευομένην πρὸς τοὺς θεῖους και Ἱερούς Κανόνας και θὰ ὑποχρεώσῃ αὐτάς νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ ἐκ παραδόσεως Ὁρθόδοξον ἡμερολογιακὸν καθεστῶς και ἀρνούμενόν νὰ συμμορφωθῶσι εἰς τὰς συστάσεις τῆς Συνόδου θὰ καταδικάσῃ αὐτάς εἰς καθάραιαν και θὰ ἀπασχολῇ αὐτάς ὁριστικῶς τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Αὐτὸ εἶναι και θὰ εἶναι τὸ ἔργον τῆς Συνόδου τῆς συνερχομένης ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ σέβεται τὸ κύρος τῶν ὀρθόδοξων ἀποφάσεων προηγουμένης Συνόδου.

ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΑΙ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΑΙ
ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΧΡΩΝΩΝ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαιυλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Συνίστημι οὖν Φοῖβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, ὅσαν διάκονον τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς, (Ρώμ. 15' 1-2)

Κατὰ τοὺς πρῶτους Χριστιανικοὺς χρόνους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπῆρξεν μία τάξις γυναικῶν αἱ ὁποῖαι ἀνελάμβανον ὑπερεῖδαν Ἐκκλησιαστικὴν, και ἐκαλούντο διὰ διαφόρων ὀνομάτων Ἀδελφαί, Διακόνισσαι, Παρθέναι, Χήραι, Πρεσβυτίδες, Κανονικαὶ Κατηχήτριαι και Προκαθημέναι. Τὸ ἐπικρατέστερον δὲ ὄνομα τούτων ἦτο Διακόνισσαι.

Τὰς πρῶτας Διακόνισσας ἀπαντᾷμεν ἐπ' αὐτῶν τῶν ἡμερῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὗτω ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει διακονούσας τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς. «Και Ἰωάννα, γυνὴ Χουζᾶ Ἐπιτρόπου Ἡρώδου, και Σουσάνα, και ἔτεροι πολλαί, αἵτινες διακόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς» (Λουκ. ἡ' 3). Ῥωσάτῃ Εὐαγγ. Μάρκος ἀναφέρει λέγων «Ἦσαν δὲ και γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι, ἐν αἷς ἦν και Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, και Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου τοῦ μικροῦ και Ἰωσὴφ κατὰ και Σαλώμη, αἱ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ ἠκολούθουν αὐτῷ, και διακόνουν αὐτῷ, και ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα (Μαρκ. 15' 40-41). Ἐπίσης δὲ ἔχομεν τὰς Μυροφόρους αἵτινες πρῶται ἠξιώθησαν νὰ λάβωσι τὴν εἰδησιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος διεσπάρησαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὸν κόσμον, ὅπως κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον. βλέπομεν και τούτους διακονομένους ὑπὸ ἀδελφῶν γυναικῶν. Τοῦτο καταφαίνεται εἰς τὰ ἑξῆς χωρία τῆς Γραφῆς.

(Α'. Κορινθ. θ'. 5) «Οἱ Ἀπόστολοι, και οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου και Κηφᾶ, ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγουσι».

(Ρώμ. 15' 1-2) «Συνίστημι οὖν Φοῖβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, ὅσαν διάκονον τῆς ἐν Κεγχρεαῖς, ἵνα αὕτη προσδέξησθαι ἐν Κυρίῳ ἀξίως τῶν Ἀγίων, και παραστήτῃ αὐτῇ, ἐν ᾧ ἂν ὁμῶν χρῆσις πράγματι· και γὰρ αὕτη προστάτις πολλῶν ἐγεννήθη και αὐτοῦ ἐμοῦ».

Ἡ Φοῖβη ἔφερε ἐκ Κορίνθου εἰς Ρώμην.

μην την προς Ρωμαίους ἐπιστολήν του Θ. Παύλου. Αἱ Διακονίαι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἦσαν οἱ παρηγόριοι ἄγγελοι τῆς Ἐκκλησίας, ἄγγελοι τοῦ ἐλέους, τῆς συμπαιδείας καὶ τῆς χάριτος, αἱ ὁποῖαι ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἀποσταλλόμεναι ἐκόμεζον εἰς τὸν πεινῶντα ἄρτον, εἰς τὸν γυμνὸν ἔνδυμα, εἰς τὸν ἀσθενῆ περιθαλπίν, εἰς τὸν τεθλιμμένον παρηγορίαν, εἰς τὰ ὄρφανὰ καὶ τὰς χήρας βοήθειαν, εἰς τοὺς ἀπίστους τὴν κατήχησιν καὶ καθοδήγησιν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνισχύουσαι τοὺς ὀλιγοπίστους, καὶ διδάσκουσαι τὰς ὡφελὰς τοῦ Κυρίου ἐντολάς.

Καὶ ἀκολουθίαν ἐπεδίδοντο εἰς πολλὰ καὶ διάφορα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονήματα βοηθοῦσαι τοὺς Θεοὺς Ἀποστόλους εἰς τὸ ἔργον τῶν.

Κυρίως εἰς ταῦτα ἡσυχολοῦντο αἱ Διακόνισσαι.

Α') Εἰς τὴν Κατήχησιν. Τούτέστιν ἡσυχολοῦντο εἰς τὴν κατήχησιν καὶ τὴν διδασκαλίαν ἀποκαλύπτουσαι καὶ διαδίδουσαι τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου, ἰδιαίτερώς δὲ ἐχρησιμοποιοῦντο αἱ Διακόνισσαι ἵνα μεταδίδωσι τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου μεταξὺ τῶν Γυναικῶν ὡς ἀναφέρουσι αἱ Ἀποστ. Διαταγαὶ (III 15).

«Προχειρίσαι καὶ αἱ Διακόνες πιστὴν καὶ ἀγίαν εἰς τὰς τῶν γυναικῶν ὑπηρεσίαν».

Β') Παρίσταντο ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος ὅτε κυρίως ἐβαπτίζοντο αἱ νεοφωτιστοὶ γυναῖκες (Ἀποστ. Διαταγαὶ III 15 καὶ 28).

Γ') Ἐπεδίδοντο εἰς τὴν ἀνακούφισιν πάντων τῶν πασχόντων, καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ νοσηλείαν τῶν ἀσθενῶν (Ἀποστ. Διαταγαὶ III 20). «Ὅπουδὴποτε ἦθελον μάθει, ὅτι ὑπὸ ταπεινῆν καὶ πενιχρὰν στέγην ἠκούετο στεναγμὸς πάσχοντος, ὡφελὸν ἀμέσως νὰ γνωρίσωσι τοῦτο τῷ Ἐπισκόπῳ καὶ τῇ συγκοινοῦσιν αὐτοῦ τὸ ἀνελάμβανον τὴν περιθαλπίν καὶ περιποίησιν τοῦ ἀσθενοῦ, ὥστε αὐτῷ τῷ Ἰησοῦ διακονοῦσαι, ὅστις εἶπεν ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐν τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Δ') Ἐσπεύοντο εἰς τὰς φυλακάς καὶ ἐπεσκέπτοντο τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας ἐνθάδε ὡς κακοῦργοι οὗτοι ὑπὸ τῶν ἐιδωλοκρατῶν ἐρρίπτοντο. Ἐπίσης δὲ αὐταί, ὡς ἀγνάς περιστερὰς τῆς Χάριτος, ἔφερον πρὸς τοὺς ἐν φυλακαῖς Μάρτυρας τὰ Ἀρχαῖα Μυστήρια. Καὶ ἐπὶ τούτοις ἀνελάμβανον τὴν προστασίαν καὶ συντήρησιν τῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων.

Ε') Αὐταὶ εἶχον ὑποχρέωσιν μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τῶν Ἁγίων Μαρτύρων νὰ περισυλλέγωσι τὰ θεῖα αὐτῶν λείψανα ἢ ὅσα τὰ ὅποια μετ' εὐλαβείας ἔσθαι. Τοιούτων Γυναικῶν θανατοθεῖσιν κατὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος τούτου ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία τὴν 30ην Σεπτεμβρίου καὶ τὴν 22 Μαρτίου.

ΣΤ') Ἐπέβλεπον τὴν τάξιν καὶ εὐκομίαν ἐν τοῖς Ναοῖς κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐπιστατοῦσαι κυρίως τὰς Γυναῖκας.

Ζ') Ἐπέβλεπον καὶ ἐπετήρουν τὰς γυναῖκας καὶ ἰδίᾳ τὰς νεοφωτιστοὺς ὥστε νὰ εἶναι σεμναί.

Η') Αὐταὶ συνέλεγον βοηθήματα καὶ ἐλεημοσύνας ἐν καιρῷ διαγωγῶν πρὸς ἐνισχυσιν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τὸν ἐλεημοσυνῶν τούτων ἐβοηθοῦντο οἱ ἔχοντες ἀνάγκην καὶ οἱ ἐν φυλακαῖς.

Θ') Τέλος παρίσταντο κατὰ τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου νοθετοῦσαι, καὶ συμβουλεύουσαι τὴν νύμφην ὥστε νὰ ζήσῃ αὐτὴ κατὰ Χριστόν.

Ταῦτα περὶ τῶν Διοκονισσῶν καὶ Κατηχητριῶν ἐν τῇ Πρώτῃ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ, τὰ ὅποια διδάσκουν τὰς σημερινὰς γυναῖκας, ὅτι καὶ αὐταὶ ἔχουσι καθήκον νὰ ἀναλαμβάνουν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἰδίᾳ δὲ ὡς Νοσηλεύουσαι ἀσθενεῖς, Κατηχοῦσαι τὰς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀγάπης καὶ βοηθοῦσαι τοὺς πάσχοντας διὰ τῆς περισυλλογῆς ἐλεημοσυνῶν καὶ βοηθημάτων.

Τότε αὐταὶ θὰ ἔχωσι τὸ δικαίωμα νὰ λέγωσι, ὅτι ἐπέτελεσαν τὸ καθήκον αὐ-

Μυροφόροι ἡξιώθησαν νὰ ἴδωσι τὸν Σωτῆρα ἀναστάντα πρῶτα, αὐταὶ θὰ τὸν ἴδωσιν ἐν τῇ Οὐρανίῳ Βασιλείᾳ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ιστ' 19—31)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Τρομακτικὴ ὄντως ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποῖαν μᾶς παρουσιάζει σήμερον ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περιγράφον τὸ τέλος ἐνὸς δυστυχικοῦ πλουσίου. Μὰ πλούσιος καὶ δυστυχὴς εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ; Μάλιστα πλούσιος εἰς ὕλην, δυστυχὴς ὁμως; εἰς τὴν ψυχὴν.

Τὶ εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον τὸν κατέστησε δυστυχὴ; εἶναι ὁ ἐγωϊσμός! Καὶ δὲν εἶναι μόνον δυστυχὴς εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἔζη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, μέσα εἰς τὸν πλοῦτον του, εἰς τὴν χλυδὴν καὶ εἰς τὰς ἀπολαύσεις, διότι ὡς ἐγωϊστὴς ἤθελε ὅλα τὰ ἀγαθὰ νὰ τὰ ἔχῃ ἰδικὰ του; Ἀνῆσυχος λοιπὸν διαρκῶς! «Τὶ ποιήσω!» λέγει διαρκῶς καὶ αὐτὸ τὸν εἶχε εἰς διαρκὴ ἀνησυχίαν. Ἐλυνε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν σκέψιν καὶ τὴν ἀνησυχίαν! Τὶ φοβερὸν πάθος ὁ ἐγωϊσμός! Κατὰ ῥα λέγει καὶ εἶναι, ἡ ὁποία ὅπου πᾶσα σκορπᾷ ἀντὶ χαρᾶς δυστυχίαν καὶ πόνον, καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅχι προσωρινῶς ἀλλ' αἰωνίως. Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι πάθος φοβερὸν, καὶ κάμει τὸν ἄνθρωπον νὰ ζῇ μόνον διὰ τὸ ἐγὼ του. Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀγάπης καὶ ὅπου αὐτὸς παρουσιάζεται ἀπ' ἐκεῖ φεύγει ἡ ἀγάπη, ὅπου δὲ ἡ ἀγάπη κατορθώσῃ νὰ σταθῇ φυγαδεύεται ἀμέσως ὁ ἐγωϊσμός. Ὁ ἐγωϊσμός εἶναι τὸ ἐγὼ καὶ μόνον τοῦτο, καὶ ὁμοιάζει μὲ τὸν κοιλίαν, ὅστις συσπειρούμενος εἰς τὸ στομάχιον του, καὶ θέλει ἐντὸς αὐτοῦ νὰ ἀπορροφήσῃ τυραννικῶς τὰ πάντα. Λαμβάνει ὁ ἐγωϊσμός καὶ γίνεται διαρκῶς πτωχότερος. Περισώζει τὸ φασματώδες σαρκίον του καὶ καταστρέφει αὐτό. Φοβερὸν πάθος!

Ὁ ἐγωϊσμός κατεδίκασε τὸν δυστυχὴ πλούσιον εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν καὶ ἐκεῖ ὀδυνάται οὗτος, ἐκεῖ κατατρίχεται βλέπων τὸν Λάζαρον εὐφρανόμενον «Πέμπσον τὸν Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσαν». Θέλει ὁ δυστυχὴς νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἡδονὴν τὴν ὁποῖαν δὲν ἐφρόντισε νὰ δοκιμάσῃ εὐρισκόμενος εἰς τὴν γῆν. Τὴν ἡδονήν, τὴν εὐχαρίστησιν, ἐκείνην τὴν ὁποῖαν χαρίζεται, «τὸ ὑπὲρ τῶν ἄλλων πάσχειν καὶ φροντίζειν». Αὐτὸ ποῦ τὸ ἀποκλείει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ὁ ἐγωϊσμός καὶ τοῦ τὸ παρουσιάζει δύσκολον. Τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἡδονήν, τὴν ὁποῖαν ἡσθάνετο ὁ πλήρης ἀγάπης Θεὸς Παῦλος, πάσχων ὑπὲρ τῶν ἄλλων, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐξεδήλωσε, ὅταν ἔγραφε πρὸς τοὺς Κολασσαεῖς. «Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπὲρ ὑμῶν» Κολ. Δ. 24)

Τὴν ἡδονὴν καὶ χαρὰν ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται πᾶς ἄνθρωπος, ὁ

αὐτοῦ ἔρχεται εἰς βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν του.

Τὴν εὐφροσύνην ἐκείνην τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται, ὅσοι θυσιάζουν τὰ ἑαυτῶν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἄλλων.

Ταύτην ἠθέλησεν νὰ δοκιμάσῃ ἐν τῇ αἰωνιότητι ὁ δυστυχὴς πλούσιος, δηλαδή ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀφοῦ ὁ ἐγωϊσμός δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ αἰσθανθῇ ἐπὶ τῆς γῆς. Δὲν ἐγνώριζε ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀποκοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δοκιμάζουν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν οὐρανίαν αὐτὴν ἡδονὴν διὰ τοῦ ὑπὲρ τῶν ἄλλων πάσχειν. Καὶ οὕτω ἀκούει ἐκ μέρους τοῦ Ἀβραάμ: «Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μετὰ ξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστῆρι-νται».

Ὁ θεὸς καὶ οὐρανίᾳ ἡδονὴ διὰ νὰ σὲ κερδίσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν αἰωνιότητα, πρέπει νὰ σὲ ἔχῃ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς πρέπει ἡ καρδιά του νὰ ἀπλώνεται πάντοτε εἰς τὸ σὺ, καὶ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τοῦ ἐγῶ.

Οὕτω ἔπραξε καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς, πάντα ὑπέμεινε ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶχε καὶ μετέδιδε καὶ ἐχαρίζε καὶ τὴν χαρίζε τὴν οὐρανίαν ἡδονήν, διότι Αὐτὸς εἶναι τὸ ὑπὲρ τῶν ἄλλων πάσχειν.

Ὁ Ἰησοῦ μου, Σὲ βλέπω μετ' ἐνθουσιασμοῦ βαδίζοντα τὸ στάδιον τῆς ἐπιγείου πολυμύχθου πορείας Σου, ἵνα διὰ τῆς θυσίας Σου ἐπαναφέρῃς τοὺς θνητοὺς πρὸς τὸν Οὐρανόν, Σὲ βλέπω ἀγωνιῶντα ἐν Γεσθημανῇ, Σὲ βλέπω καθημαγμένον ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Σὲ βλέπω μὲ ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἄρω τὸν Σταυρόν Σου καὶ νὰ ἔλθω μαζὺ Σου, διὰ νὰ κερδίσω τὴν οὐρανίαν ἡδονήν, τὴν ὁποῖαν χαρίζε τὸ ὑπὲρ τῶν ἄλλων πάσχειν καὶ στερεὶ ὁ ἐγωϊσμός.

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ι'. 25-37)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Ποσάκις ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται ἔξω ἀπὸ τοὺς ὑπολογισμούς του, καὶ ἐνῶ μὲ τὸν νοῦν του βαδίζει τόσον ὥραϊα εἰς τὴν πραγματικότητα εὐρίσκεται μέσα εἰς πῆλαγος ἀντιθέσεων καὶ ἀντιξοσιγῶν. Οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅταν ἐξεκίνα ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἱεριχώ, δὲν υπελόγησε ποτε πὼς θὰ πέσῃ εἰς τὰ χεῖρα ληστῶν καὶ θ' ἀφεθῇ γυμνὸς καὶ πληγωμένος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ἐρημικοῦ δρόμου. Τοῦναντίον αὐτός, ὅταν ἔκαμε τὰ πρῶτα του βήματα, μὲ τὰ μάτια τῆς ἐλπίδος του ἐβλεπε ἔμπροσθεν τοῦ ὁρίζοντος τὸν δρόμον, ἄφινε μὲ χαρὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔφθανε εἰς τὴν Ἱεριχὴ εὐτυχισμένος. Μὰ ἡ πραγματικότης διαφῆκε ἀπὸ τὰ ὄνειρα, Καὶ ἰδοὺ, ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς ἐρημίας ἐξεπήδησαν λησταὶ καὶ συνέλαβον τὸν ὁδοιπόρον, τὸν ἀπεγύμνωσαν καὶ μὲ τὰ φονικά των μέσα τὸν ἀφῆκαν ἡμιθανῆ. Καὶ τώρα εὐρίσκεται σωριασμένος εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου. Τὸ αἷμα τρέχει! οἱ πόνοι γίνονται ἀνυπόφοροι καὶ τὰ σπλάχνα του καίον-ται ἀπὸ τὸν πυρετόν! Φίλε καὶ ἀγαπῆ-

μένος σὺν τὸν ὁδοιπόρῳ τῆς ζωῆς; Ναι ἐγὼ ἀκούω τὴν ἀφήγησιν αὐτὴν καὶ συγκινοῦμαι, διότι τὸν περιπεσόντα εἰς τοὺς ληστὰς τὸν βλέπω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁδοιπόρου τῆς ζωῆς. Οὕτω καὶ ἐκεῖνος ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ὥραν Ἱερουσαλὴμ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας γεμάτος ἐλπίδες, γεμάτος πόθους καὶ ἀρξίζει τὸν δρόμον τῆς ζωῆς μὲ τὸν πόθον νὰ φθάσῃ σύντομα εἰς τὴν Ἱερουζὴ τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὁνείρων του. Μὰ ὁ δρόμος τῆς ζωῆς, ὅπως τὸν κατήντησε ἡ ἁμαρτία, εἶναι στενὸς ἔχει ἐρημίας καὶ βράχους, τὰς σκληρὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, μέσα ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁρμῶν τὰ πάθη, ἡ κακία, ὁ φθόνος, ἡ ἀδικία, τὸ μῖσος καὶ τὰ ἄλλα ποὺ ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ληστὰς. Αὐτὰ ὅλα ὁρμῶν κατὰ τοῦ ὁδοιπόρου ἀνθρώπου καὶ μὲ μανίαν καὶ λύσαν τοῦ ἀφαιροῦν τὰ θεῖα χαρίσματα ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός. Οὕτω γίνεται θῦμα τῆς ἁμαρτίας καὶ ὑποκύνει καὶ ὑποτάσσεται εἰς τὰ ἔλκη καὶ τὰ πάθη, καὶ καθίσταται ἐρείπιον ψυχικόν, καὶ ἀδυνατεῖ νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς.

Ἀναγνώστα μου, ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς εἴμεθα ὁ ὁδοιπόρος τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὸν δρόμον μας, εἶναι ἀδύνατον, θὰ συναντήσωμεν τοὺς ληστὰς, οἱ ὅποιοι εἶναι σήμερον περισσότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν, καὶ τότε εἴτε πολὺ εἴτε ὀλίγον ἐὰν τραυματισθῶμεν, ἐν ἔχοντες καθήκον, νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν συνδρομὴν τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, ὅστις εἶναι τόσο εὐπλαγχνικὸς καὶ τόσο ἀγαθός, ποὺ ἀφειδῶς παρέχει τὸ ἔλεός Του, τὰς θείας δωρεάς Του καὶ τὴν συγχώρησιν καὶ δίδει τὴν δύναμιν ποὺ χρειάζεται διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ δρόμου μας πρὸς ἐπιτυχίαν καὶ πραγματικὴν τῶν ὁνείρων μας καὶ τῶν εὐσεβῶν πόθων μας.

Διὰ σὲ ἁμαρτωλὲ ἄνθρωπε, ὁμιλεῖ σήμερον τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ σοὺ λέγει, ἐὰν βαδίζῳ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς ἔπεςες εἰς τὰ χέρια τῶν ληστῶν, δηλαδὴ τῆς ἁμαρτίας, νὰ μὴ νομίσης, ὅτι δὲν ὑπάρχει διὰ σὲ ἔλεος. Εἶναι ὁ Καλὸς Σαμαρεῖτης ὁ Γλυκὺς Ἰησοῦς. Ὅστις παρέχει δωρεάν καὶ προθύμως τὸ ἔλεός Του. Ποῖος ἁμαρτωλὸς δὲν θὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεός Του; Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἀρνηθῇ τὴν προσφορὰν! Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποὺ δὲν θὰ δεχθῇ τὰς περιποιήσεις τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου. Ὅλοι συναμαρτωλοὶ μου ἄνθρωποι, ἀνευ δυσταγμοῦ ἄς κατευθύνωμεν τὰ βήματά μας πρὸς τὸν Καλὸν Σαμαρεῖτην. Ἰδοὺ μᾶς καλεῖ! Ἰδοὺ κρούει τὴν θύραν τῆς ψυχῆς μας, ἄς τῷ ἀνοίξωμεν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ ὄργανοτροφεῖον εὐχαριστεῖ τοὺς Δωρητὰς του οἵτινες προσέφερον τὰς ὡς κάτωθι δωρεάς των διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ.

κ. Παν. Κοσσαρᾶς Δρχ. 100.000 Θεσσαλονίκη.

κ. Ποῦλος (Κολλύνas Τριπλῆως) Δρχ. 100.000.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ἐννέα ἐλπιδοφόροι νέοι τοῦ Βόλου συνεκρότησαν τὸν πρῶτον πυρῆνα τοῦ παραρτήματος τῆς Ἐνώσεως ἐν Βόλῳ. Παιδιά γεμάτα ζωὴ, μὲ φλογερὰ πίστι ἀπεφάσισαν νὰ συγκροτήσουν τὸν στρατὸν τοῦ Χριστοῦ ποὺ θὰ στήσῃ καὶ εἰς τὸν τόπον τους, τὸ ἀθάνατο καὶ αἱματοβαμένο λάβαρο τῆς ὀρθοδοξίας. Δὲν εἶναι καὶ εὐκόλο τὸ ἔργον ποὺ ἀνέλαβαν καὶ ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τὴν ἀντίδρασιν τῶν ἀρχῶν μέχρι καὶ τῶν ἡμετέρων. Εἰς τὰ φλέβας των ὅμως ρεεῖ ἀφθονὸν τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως, διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ὁποίας ἐκλήθησαν νὰ ἐργασθῶν.

Τὴν πρῶτην αὐτὴν ὁμάδα τῆς Ἐνώσεως Ν.Γ.Ο.Χ. ἐπεσκέσθη ἐκρόσωπος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνώσεως. Οὕτω τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ συνομιλήσῃ μαζὺ τους, νὰ συσχεθῇ ἐπὶ τοῦ ἔργου, νὰ ἀκούσῃ τὰς ἀπόψεις των.

Αἱ ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας ἀποκόμισε ὑπῆρξαν ἐξαιρετικαί. Δυνάμεθα ὅμως νὰ προσδοκῶμεν ἀπὸ τοὺς ἐν Βόλῳ ἀδελφούς μας καὶ μεγαλότερα ἀποτελέσματα.

Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ νέοι τοῦ Βόλου πα-

ρακάμπτοντες πᾶν ἐμπόδιον καὶ νικῶντες πᾶσαν ἀντίστασιν θὰ ὀδεύσωσιν τὴν ὁδὸν τοῦ Γολγοθᾶ διὰ νὰ ἴδουν ἐπ' αὐτοῦ ἀνατέλλουσιν τὴν ἡμέραν τοῦ θριάμβου καὶ τῆς Νίκης τῆς Ὀρθοδοξίας.

Θὰ ἐργασθῶμεν μετὰ θερμοῦ ζήλου, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν ἐπίλοιπον Ὀρθόδοξον Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀνέγερσιν μιᾶς νέας κοινωνίας θεμελιουμένης ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως.

Εἶναι ὁντως εὐτυχεῖς διότι ἐν τῇ πόλει τους εὐρίσκονται (2) δύο ἱερεῖς στοργικοί καὶ τῶν ὁποίων τὰ στήθη πάλλονται ἀπὸ τοιαύτας κινήσεις.

Ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀθήναις, κολακευόμεθα νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὸ παράρτημα τῆς Ἐνώσεως Βόλου, ἄρτιως διοργανούμενον θὰ γίνῃ ἀπαρχὴ τῆς ὁλῆς Θεσσαλίας καὶ ἀναμένομεν νὰ ἐπαληθεύσωσιν αἱ διαβεβαιώσεις τοῦ ἐκπροσώπου μας, καθ' ἃς μία προσεχὴς ἐπίσκεψις ὁμάδος νέων Ἀθηναίων εἰς Βόλον, θὰ πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους ὅτι οἱ νέοι τοῦ Βόλου ὑπερτεροῦν εἰς πολλὰ.

ΕΝΩΣΙΣ ΝΕΩΝ
(ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΑΘΗΝΩΝ)

Ἡ παραπλευρῶς φωτογραφία ἐλήφθη μετὰ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν συνάντησιν τοῦ ἐκπροσώπου μας μετὰ τῆς ὁμάδος Ἐνώσεως Νέων Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν Βόλου, ἐξωθὶ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἐφραίμ Καραγιάννης, ὅστις ἡγαθύνθη νὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν πρῶτην μας συνάντησιν, ἐκπροσώπων καὶ τὸν ἀπουσιάζοντα ἐκ Βόλου Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Χρυσόστομον Νασλίμην.

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΘΕΛΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 16ου φύλλου)

Ἐκεῖνον τὸ ὁποῖον συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται πρὸ μιᾶς πράξεως ἠθικῶς ὑπόπτου «αἰ δὲν πειράζει» καὶ ἡ δικαιολογία ἡ ὁποία προβάλλεται μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς «αἰ δὲν ἔκανα καὶ ἐγκλημα» εἶναι οἱ ὑπ' ἀριθ. 1 καταστροφεῖς τῆς θελήσεως.

3) Νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἀκούσωμεν καὶ τὴν ἐλαχίστην σιγανὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως καὶ νὰ πραγματοποιώμεν τὰς ὑποδείξεις τῆς.

4) Νὰ ἀποφεύγωμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν πράξεις ἢ νὰ εἰπώμεν λέξεις τὰς ὁποίας ἐὰν τὰς ἐπιτελέσωμεν ἄλλοι θὰ τοὺς κατηγορήσωμεν.

5) Νὰ ἐπιτελοῦμεν ἀμέσως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποφασίζομεν. Ἐπειδὴ δὲ ἐνδέχεται νὰ ἀποφασίσωμεν πράγματα ἢ ἀδύνατα ἢ παράλογα δι' αὐτὸ ὀφείλομεν νὰ σκεπτόμεθα σοβαρῶς πρὸ μιᾶς πράξεως εἰς τὴν ὅσην ὥστε ἢ νὰ τὴν ἐπιτελέσωμεν ἢ νὰ τὴν ἀπορρίψωμεν.

6) Νὰ μὴ ὑποσχωμέθα πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν.

7) Πρὸ τοῦ λάβωμεν μίαν ἀπόφασιν νὰ ζητοῦμεν τὴν συμβουλὴν ὧσων ἐπιθυμοῦ-

μεν καὶ διὰ τοῦ πνευματικοῦ μας πατρός, ἐφ' ὅσον ὅμως λάβωμεν τὴν ἀπόφασιν κατ' οὐδὲνα λόγον νὰ ἐπηρεαζώμεθα ἀπὸ τὰς συστάσεις τῶν ἄλλων.

8) Νὰ εἴμεθα εἰς θεοῖν νὰ διαχωρίζωμεν τὸν σεβασμὸν ὁ ὁποῖος ἀνήκει εἰς τοὺς γονεῖς, ἱερωμένους κλπ. ἀπὸ τὴν εὐθύνην τὴν ὁποῖαν ὑπέχομεν διὰ τὰς πράξεις μας. Ἦτοι νὰ μὴ ἀναβάλλωμεν ἢ νὰ μὴ ἐκτελῶμεν πράξεις ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι δὲν ἀρέσει εἰς τὴν γυναῖκα, μητέρα κ.λ.π.

9) Τὴν πρῶταν ἐκάστην ἡμέραν νὰ ὀρίζωμεν πρόγραμμα ἡμερησίας πορείας καὶ τὴν ἐσπέραν νὰ ἀπολογούμεθα διὰ τὴν ἐκτέλεσιν του.

10) Καθ' ἐκάστην στιγμὴν νὰ γυμνάζωμεν καὶ νὰ οὐζώνωμεν τὴν θέλησιν μας, ἐπαγρυπνοῦντες ἐπὶ τῶν ὁμμάτων μας, τῆς ἀκοῆς μας, τῶν λέξεών μας, τῶν βημάτων μας, βιαζόμενοι ἵνα ἡ ὁλὴ μας στάσις καὶ συμπεριφορὰ εἶναι ἀνάλογος τῆς χριστιανικῆς μας ἰδιότητος. Πρὸς τοῦτο ὀφείλομεν νὰ διερωτώμεθα εἰς ἐκάστην περίπτωσιν: Τί θὰ ἐπράττειν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ δους ἡμῖν τὸ ἀθάνατον καὶ αἰώνιον ἰδεῶδες τοῦ ἐναρέτου ἀνθρώπου;

Καὶ ἡ συχνὴ ἐξομολόγησις τοῦ νέου προᾶγει τὰ μέγιστα τὴν θέλησιν, ἐφ' ὅσον φυσικὰ, ὁ προσερχόμενος εἰς τὴν ἐξομολόγησιν θὰ ἔχῃ ὡς προϋπόθεσιν τὴν ἐ-

λάττωσιν κατ' ἀρχὴν καὶ τὴν παντελῆ ἀπάλειψιν ἐν τέλει τῶν ριπούντων τὴν συνείδησιν κοιλίδουν.

Ἐν τέλει τοῦ θέματος γράφομεν καὶ ὀλίγα τινὰ ὅσον ἀφορᾷ τὴν διακρίσιν θελήσεως καὶ ἰσχυρογνωμοσύνης. Ἐὰν ἡ θέλησις εἴναι ἀρετὴ ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη εἴναι ἡ ἀντίστροφος κακία.

Καὶ εἶναι μὲν θέλησις ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς νὰ ἐπιτελῇ τι ἢ νὰ ἀποφεύγῃ τι εἶναι ὁμῶς ἐπακολουθήμα ὁκέψεως, ἀποφάσεως λελογισμένης. Ἐνῶ ἰσχυρογνωμοσύνη εἶναι ἡ κατὰ δόκῃσιν καὶ ἡ ἐκ τυχαίας συναρπαγῆς ἐπιτέλεσις πράξεως τινός. Δι' αὐτὸ καρποὶ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης εἶναι ἐνίοτε καὶ ἀνεπανόρθωτοι συμφοραὶ καὶ ἀκούσια ἐγκλήματα. Ἐνῶ καρποὶ τῆς θελήσεως εἶναι πράξεις εὐγενεῖς προάγουσαι τὸ ἄτομον καὶ τὴν κοινωνίαν.

Δι' αὐτὸ ὀφείλει ὁ νέος προτοῦ ἐπιτελεῖσαι πράξιν τινὰ νὰ συμβουλευθῇ. Δι' ὃ καὶ ὁ σοφὸς γράφει «ἀνὴρ ἀσύμβουλος καθ' ἑαυτοῦ πολέμιος».

Οἱ σύμβουλοι ὁμῶς καὶ δι' οἱ σύμβουλοι τοῦ νέου ἔστωσαν «εἰς ἀπὸ χιλιῶν» διότι κατὰ τὸ λαϊκὸν «τὰ λόγια τῶν πολλῶν κάνουν τὸν ἀνθρώπον τρελλόν». Ὁ πρῶτος δὲ καὶ κύριος σύμβουλος εἶναι ὁ Σωτὴρ καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ, ἐν συνεχείᾳ ἡ ἐκκλησία διὰ τοῦ πνευματικοῦ. Ἀλλὰ καὶ μία καλὴ μητέρα μπορεῖ νὰ νὰ ἀναδειχθῇ σύμβουλος καθὼς καὶ ἕνας καλὸς φίλος ἕνας ἀδελφὸς ἐν Χριστῷ, ἐφ' ὅσον αἱ συμβουλαιὶ τῶν εἶναι σύμφωνοι μὲ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ δὲν προέρχονται ἐξ ὑστεροβουλίας καὶ ὑποκρισίας.

Προτοῦ ἐπιτελεσθῇ μία πράξις ὀφείλομεν διὰ προσευχῆς νὰ ἐπικαλεσώμεν τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Θ. Χάρites.

Τέλος γράφομεν ὅτι ἡ δύναμις τῆς θελήσεως δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν ταχέαν λήψιν ἀποφάσεων ἀλλὰ εἰς τὴν σταθερὰν προσπάθειαν ἐπιτελέσεως πράξεως συνεχῶς ἀποφασισθείσης.

ΤΕΛΟΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Μεγαρέδος
κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

Τὰ σημερινὰ γεγονότα διὰ τῆς ἡχηροτέρας φωνῆς μᾶς καλοῦν ὅλους νὰ ἐργασθώμεν διὰ νὰ ἐπουλώσωμεν τὰς ἐκ τοῦ παρελθόντος πληγὰς καὶ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὰς συνθήκας καὶ προϋποθέσεις μᾶς περιόδου εἰρήνης καὶ προόδου.

Ἐνα μέσον βασικὸν διὰ τὴν ἐπιτεῦξιν τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων σκοπῶν εἶναι καὶ ἡ διαπαιδαγώγησις τῆς Νεολαίας. Ἐφ' ὅσον ἡ Νεολαία θὰ ἀποβῇ ἀνταξία τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, ἀσφαλῶς τότε θὰ πραγματοποιηθῶσιν καὶ αἱ ἀρχαὶ ἐκεῖναι, αἵτινες ὑπάρχουσιν συνιστοῦν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν μακροβιότητα τῶν λαῶν. Ἐφ' ὅσον ὁμῶς ἡ Νεολαία ἐκφυλισθῇ ἀπὸ ὀλιστικῆς, ἀθεϊστικῆς, ἀνατρεπτικῆς καὶ παρομοίας τοιαύτας ἀρχάς, ἀσφαλῶς τότε καὶ τὸ ἔθνος θὰ περιέλθῃ εἰς μαρασμόν. Ἐξ ὅλων αὐτῶν καταδεικνύεται ἡ κελαιώδης σημασία τοῦ παράγοντος τῆς Νεολαίας διὰ τὸ μέλλον μᾶς κοινωνίας.

Αὐτὸ τὸ ἐπρόσθετον καὶ οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες δι' αὐτὸ οἱ μὲν Σπαρτιάται προσεπάθουν νὰ μορφώσουν τοὺς νέους τῶν κατὰ τὸν πλεόν αὐστηρὸν τρόπον ἀνταποκρινόμενοι οὕτω πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ στρατιωτικῆς μορφῆς κράτους τῶν. Ἐν ἀντιθέσει οἱ Ἀθηναῖοι λατρεύοντες τὰ ἰδανικά τοῦ ὠραίου τοῦ ἁρμονικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ τῆς μαθή-

σεως ἐφρόντιζον ὥστε οἱ νέοι τῶν νὰ εἶναι «καλοὶ καὶ ἄγαθοι» ἥτοι εὐγενεῖς κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ ἁρμονικοὶ κατὰ τὸ σῶμα. Καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους ὁμῶς χρόνους αἱ κυβερνήσεις τῶν διαφόρων κρατῶν, καὶ διὰ αἱ κυβερνήσεις αἱ ἐκπροσωποῦσαι ὁρισμένους κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς, ὡς λ.χ. ὁ φασισμὸς καὶ ὁ σοσιαλισμὸς προσπαθοῦν ὡς πρῶτον καὶ κύριον μέτρον αὐτῶν νὰ διαπαιδαγωγῇσιν μὲ τὰς ἀρχὰς τῶν τῆν Νεολαίαν. Οὕτω ἐὰν ἡ ἡττηθεῖσα Γερμανία ἀπησχόλησε ἐπὶ τέσσαρα δλόκληρα ἔτη τὸν κόσμον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐνέπνευσε φόβον εἰς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, τοῦτο τὸ κατῴρωσε διὰ τῆς Νεολαίας τῆς καὶ μόνον. τὴν ὁποῖαν ἐξεπαίδευσεν μὲ τὰς φασιστικὰς τῆς ἀρχὰς ἐπὶ μίαν δλόκληρον 20ετίαν. Ἦτο δόγμα διὰ τὴν ναϊστικὴν Γερμανίαν ἡ φράσις: «ὅποιος ἔχει τὴν Νεολαίαν ἔχει τὸ μέλλον». Τὰ πάντα ἀρειδόμεν διετίθεντο δι' αὐτήν. Παλαιοὶ Πύργοι, Μοναί, φρούρια μετεβλήθησαν εἰς πνευματικὰ καταφύγια καὶ κέντρα τῆς Νεολαίας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς φιλελεύθερα κράτη, ὅπως ἡ Ἀμερικὴ, ἡ Νεολαία ἀπασχολεῖ τοὺς κυβερνῶντας. Κατὰ τὰς Κυριακάς, μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἔχει ἰδιαίτερα σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα διαπλάσσει ἡθικῶς τοὺς ἐργαζομένους νέους. Διὰ τοῦ ὁμοφώνου ἀπευθύνει ἐιδικὰ ὁμιλίας. Διὰ τῶν κατασκηνώσεων παρέχει τὴν εὐκαιρίαν ἀναψυχῆς καὶ σωματικῆς διαπλάσεως τῶν Νέων, παρέχουσα συγχρόνως εἰς αὐτοὺς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτύξουν ἕνα κοινωνισμὸν. Τέλος τὸ πᾶν ἐπιτελεῖ χάριν τῆς νεολαίας.

Εἰς τὴν Ρωσίαν τὸ παιδί ἀνήκει εἰς τὸ κράτος τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν κατάρτισιν τοῦ.

Ὅλα ἐν γένει τὰ κράτη ἐνδιαφέρονται ζωηρῶς διὰ τὴν πρόδον τῆς Νεολαίας. Καὶ ὁμολογουμένως εἶναι δεδικαιολογημένον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτό. Ἡ νεολαία εἶναι φορεὺς εὐγενῶν, ἡθικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων. Ἐκ τῆς νεολαίας θὰ προέλθουν οἱ γονεῖς οἱ κοινωνικοὶ ἡγέται, οἱ διανοούμενοι, οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται καὶ ἐν μὲν λέξει οἱ παράγοντες τῆς αὐριανῆς κοινωνίας. Ὡς ἐκ τούτου ὅσον ἐπιμελημένη εἶναι ἡ διαπαιδαγώγησις τῆς νεολαίας, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ἐλπιδοφόρος καθίσταται ἡ προοπτικὴ διὰ τὸ μέλλον.

Παρ' ἡμῖν ἀπὸ κρατικῆς ἀπόψεως οὐδεμία μέριμνα διὰ τὴν νεολαίαν λαμβάνεται τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἐκαστοτε κρατούντων ἐξαντλουμένων εἰς πολιτικὰς διαμάχας, ἐπηρεαζούσας ὁλεθριώτατα τὴν νεολαίαν μας.

Θὰ ἡδυνάτο τις νὰ ἐλπῇ εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῶν διαφόρων θερησκευτικῶν ὁργανώσεων αἵτινες δεικνύουσιν ζωηρὸν ὑπὲρ τῆς νεότητος ἐνδιαφέρον, Καρποὶ τοῦ τοιούτου ἐνδιαφέροντος εἶναι τὰ μέσα καὶ ἀνώτερα κατηχητικὰ σχολεῖα. Αἱ χριστιανικαὶ ὁμάδες ἐργασίας. Ἡ χριστιανικὴ φοιτητικὴ ἐνωσις, οἱ ὅμοιοι χριστιανῶν φοιτητῶν οἵτινες κατευθύνονται λίαν ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ ἐλλογμωτάτου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Μπρασιώτου.

Παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ δὲ παρατάξει τῇ

καυχωμένῃ καὶ τιμωμένῃ διὰ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰς αἰωνοβίους Θερησκευτικὰς καὶ Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καὶ τῆς διὰ τούτων δημιουργίας κοινωνίας εἰρήνης καὶ πολιτισμοῦ, **ὁ παράγων τῆς Νεολαίας οὐδόλως δυστυχῶς ἐκτιμᾶται.** Ἀξιοποιοῦνται καὶ θανμάζονται μαρασμένοι τύποι καὶ ἀπόκοσμοι ἐπιδιώξεις ἐνῶ οὐδαμῶς ἐκτιμᾶται ὁ νέος. Ἀλλὰ καὶ οἱ νέοι τῆς παρατάξεώς μας ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, δὲν ἔχουν τὸν φλογώδη ἐκείνον ζῆλον τὴν αγωνιστικὴν διάθεσιν, τὸ φιλοπρόδοτον πνεῦμα, τὸ συναίσθημα τῆς πειθαρχίας εἰς τὴν ιδέαν. Τοῦτο φυσικὰ βαρύνει τοὺς ὧμους τῶν ἄλλων καὶ κατ' ἐλαχίστην ἀναλογίαν τοὺς ὧμους τῶν νέων.

Μοῦ ἐδόθησαν πλείσται ὅσαι εὐκαιρίαι νὰ ἐκτιμῇσω τὸν παράγοντα τῆς Νεότητος ἀπὸ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν παρηκολούθουν ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς τὴν ἄλκιμον Ἑλληνικὴν Νεότητα, τὴν ἄξιαν ἀπόγονον τῶν τριακοσίων τοῦ Λεωνίδα, τὴν μαχημένην ὑπὲρ τῆς ιδέας τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος εἰς τὰς δυσποροῖτους ἐσχαιτάς αὐτῆς, ἡ καρδιά μου πάλλει εἰς κάθε νεανικὴν κίνησιν. Συγχρόνως δὲ διαβλέπων τὰ τεράγῃ καὶ τὰ βράθρα αἵτινα διανοίγονται πρὸς τῆς Νεολαίας ἀπὸ διαφοροῦς ὑπερμάχους τῆς ὕλης αἰσθάνομαι ἀπεριόριστον ἀγάπην πρὸς αὐτὴν συγχρόνως δὲ καὶ τὴν βαρύντητα τοῦ πρὸς αὐτὴν καθήκοντος.

Ὡς Ἕλλην Ἱεράρχης τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς ἰσχυρῶς διαμαρτυρηθείσης καὶ διαμαρτυρουμένης κατὰ πάσης ὑστεροβουλίου καὶ κακοβουλίου νοθείας τοῦ ἀκραφινούσης τῆς Ὁρθοδοξίας Πνεύματος καὶ ἐπιδιωκούσης τὴν τε εὐτυχίαν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ χριστιανισμοῦ αὐτῆς πληρώματος μίαν καὶ μόνον συμβουλὴν δίδω πρὸς ὅλους: **Τόπον εἰς τοὺς Νέους.**

Ἐὰν θέλωμεν νὰ ἀποσείσωμεν τὴν συκοφαντίαν τῶν ὑπεναντιῶν ὅτι ἡ ἱερά ἡμῶν ὑπόθεσις ἀφορᾷ μόνον γέροντας καὶ γραῖδια ἅς δώσωμεν τόπον εἰς τοὺς Νέους.

Ἐὰν ἐπιθυμοῦμεν ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν νὰ συνεχισθῇ μὲ αὐξοῦσαν ὁρμὴν καὶ πέραν τῶν τάφων τῶν γηρασκότων ἅς διαμορφώσωμεν τὴν Νεολαίαν μας.

Ἦδη εἰς τοὺς κόλπους μας ἐργάζεται ἡ Ἐνωσις Νέων Γνησίαν Ὁρθόδοξον Χριστιανῶν. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς εὐρίσκεται Ἱεράρχης ὅστις κατέχει πλουσιωτάτην κοινωνικὴν πείραν καὶ διακρίνεται διὰ τὴν μεγάλην του εὐσέβειαν. Ἡ ὁργάνωσις αὐτὴ ὀφείλει νὰ ἀποβῇ τὸ φυτώριον τῶν στελεχῶν τῆς αὐριανῆς. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἀπὸ τοῦς Νέους. Ἀπὸ ἡμᾶς μὲν καθὼς ὀφείλομεν νὰ παράσχωμεν ἅπαντα τὰ ἐφόδια ἀπὸ τοὺς νέους δὲ καθὼς ὀφείλουν νὰ ἐπιδείξουν ζῆλον ἐνθουσιώδη, φρόνημα ἀνώτερον ἀνάλογον τῶν θυσιῶν τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Φυσικὰ ὡς νέοι θὰ ἔχουν τὰ σφάλματά των ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καλούμεθα, νὰ θεραπεύσωμεν αὐτά. Μοῦ ἐδόθη εὐκαιρία καὶ νὰ συνομιλήσω, καὶ συνταξιδεύσω, καὶ νὰ συνεκδράμω μετ' αὐτῶν. Τὸ τοιοῦτον ἡῆξ.

σε τὴν πίστιν μου καὶ τὴν ἀγάπην μου πρὸς τοὺς νέους καὶ μὲ ἔκαμε νὰ θεωρῶ ἐχθρὸς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς πίστεως, πάντα ὅστις ὑπόπτως καὶ κακοβούλως βλέπει τοὺς νέους.

Περαίνων τὸ ἀνά χεῖρας ἄρθρον ἀπενθυνομαι κατὰ πρῶτον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, πρὸς τοὺς διαφόρους παρόγοντας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ συνιστῶ εἰς αὐτοὺς ὅπως ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦτοῦ συμφέροντος τῆς ἱερᾶς ἡμῶν ἰδεολογίας ἐργασθῶμεν πάσαι δυνάμει διὰ τὴν διοργάνωσιν καὶ διαμόρφωσιν τῆς Νεολαίας μας; Νὰ μὴ φαισθῶμεν οὕτε θυσιῶν οὕτε δαπανῶν. Νὰ μὴ καμφθῶμεν πρὸ οὐδενός.

Κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἀπενθυνόμενος εἰς τὸς νέους συνιστῶ εἰς αὐτοὺς σεβασμὸν καὶ πειθαρχίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, θάρρος εἰς τὰς ὥραιαν ἐπιδιώξεις των. ἑλπίδα εἰς τὰς κατάβαλλόμενας προσπάθειας, ἀνάπτυξιν τοῦ ζήλου καὶ τοῦ φρονήματος.

Νέοι καὶ νεάνιδες τῶν Ὁρθοδόξων.

Εἰς τὰς φλέβας σας ῥέει ἀφθονον τὸ αἷμα τῶν ἀθανάτων τῆς πίστεως μαρτύρων. Τιμῆσατε το, συνεχιζόντες τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους ἀγῶνας. Ἐν τῶν εἰρηνικῶν σας ἀγῶνων ἐξαριτὰται ἡ σωτηρία καὶ ἡ εὐτυχία τῶν λαῶν.

Μὴ γηράσκατε πρόωρος; ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸν ἑαυτὸν σας καὶ μόνον. Συγκροτήσατε τὸν Στρατὸν τοῦ Σωτήρος ὅστις θὰ στήσῃ τὸ λάβαρον τοῦ Σαυτοῦ ἐπὶ τῆς κοινωνίας. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ὕλης, ὠκοδομήσατε τὸ ἀνάκτορον τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ ἐν ᾧ θὰ πρυτανεύουσιν αἱ ἀθάνατοι ἀξίαι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Μὴ περιφρονήσατε τὴν τιμὴν αὐτὴν, διότι θὰ περιφρονηθῇτε ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας. Σφογγίσατε τὰ δάκρυα τῶν συνανθρώπων σας. Χαρίσατε τὴν χαρὰν εἰς ὅλους.

Ὅσοι εὐρίσκεσθε εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνταχθῆτε εἰς τὰς γραμμάς τῆς Ἐνώσεως πειθαρχοῦντες εἰς τὸν πνευματικὸν Ἀρχηγὸν Ἀγιον Διαυλείας κ. Πολυκάρπου.

Ὅσοι εὐρίσκεσθε ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συγκροτήσατε Παραρτήματα κατὰ τὸ ἀξιέπαινον παράδειγμα τῶν Ὁρθῶν καὶ τοῦ Βόλου.

Νέοι καὶ νεάνιδες «εργάζεσθε ἕως ἡμέρας ἐστί».

Ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

ΤΟ ΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΟΧΙ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἔστω δὲ ὁμῶν τὸ ναί, ναί καὶ τὸ οὐ, οὐ. (Ματ. ε' 37)

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲ μιῶν ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς Γαλιλαίας ὅπου τὴν ὑψηλὴν ἐδίδασκεν ἐκείνην διδασκαλίαν, δι' ἧς ὁ ἐθνικὸς κόσμος ἀνεκαινίσθη καὶ ἡ ἀνθρωπότης πρὸς τὴν ἠθικὴν ἀναψύχθη τελειότητα, διεκήρυξε ὅτι ὁ Χριστιανὸς ὁ θέλων νὰ εἶναι τελεῖος ὡς ὁ οὐράνιος αὐτοῦ Πατήρ, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ εἶναι ἅγιος Ἰός, δεόν νὰ εἶναι κατὰ ἑκάστος εἰλικρινὴς εἰς τοὺς λόγους του.

Τὸ ναί αὐτὸ νὰ εἶναι ναί πραγματι-

κόν καὶ τὸ οὐ ὁμοίως ἄνευ περιστροφῶν καὶ δόλου ἢ ἀπάτης καὶ ψεύδους. Ὁ χαρακτήρ δὲ οὗτος εἶναι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀληθοῦς πιστοῦ καὶ ἐν ταυτὶ τοῦ ἀληθοῦς σοφοῦ καὶ εὐγενοῦς, ὁποῖος πράγματι μόνος ὁ Χριστιανὸς δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ὡς οἱ ἀδάμαντες δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὐρεθῶσιν εὐκόλως, οὕτω καὶ οἱ μεγάλοι χαρακτήρες.

Καὶ ἀληθῶς οἱ τοιοῦτοι χαρακτήρες σπαγίζουσι καὶ μόνον μεγάλοι καὶ εὐγενεῖς δύναται νὰ κληθῶσιν. Εἶναι ἴδιον τῶν μεγάλων καὶ εὐγενῶν χαρακτήρων νὰ λέγωσι πάντοτε τὸ ναί πραγματικὸν ναί καὶ τὸ οὐ πραγματικὸν οὐ.

Ναί, εἶναι ἴδιον τῶν μεγάλων χαρακτήρων διότι μόνον εἰς αὐτοὺς εὐρίσκεται καὶ ἡ μεγάλη δύναμις, ἥτις χρειάζεται δι' αὐτοῦ.

Πράγματι διὰ τὸ εἶπεν τις τὸ ναί, ναί, καὶ τὸ ὄχι, ὄχι, χρειάζεται ἱκανὴν αὐταπάρτησιν, ἀμεροληψίαν πρὸ πάντων, ταπεινῶσιν καὶ μετριοφροσύνην καὶ αὐτοθυσίαν ἀκόμη. Τὸ συμφέρον, καὶ τὰ πρόσωπα, καὶ τὸ ἐγὼ τοῦ, καὶ ἡ ζώῃ του αὐτῇ δέον νὰ μὴ τῷ εἶναι πολυτιμότερα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς εἰλικρινείας. Καὶ τοιοῦτος μόνον ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος Χριστιανὸς δύναται νὰ εἶναι. Μαλιστα ὁ ἀληθὴς καὶ γνήσιος ὁπαδὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅστις εἶναι ἡ ἀποκαλήθεια, ὡς ὁ ἴδιος εἶπεν «Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀλήθεια», αὐτὸς ὁ Χριστιανός, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀκεραιότης τοῦ χαρακτήρος οὐδέποτε δύναται νὰ διακυβερνηθῇ, εἶναι ἀκόμη καὶ συνετὸς καὶ περισσευκμενὸς δὲν τῷ εἰλικρινεῖαν καὶ τὴν ἀλήθειαν του. Δὲν θὰ εἶπῃ οὗτος θέδαια οὐδέποτε τὸ ναί οὐ ἢ τὸ οὐ ναί, τὸ φῶς σκότος ἢ τὸ σκότος φῶς. Ὅμως, ἐάν ἡ περίστασις δὲν τῷ ἐπιτρέψει νὰ λαλήσῃ τὴν ἀλήθειαν, θὰ προτιμῇ νὰ σιγήσῃ μᾶλλον ἢ νὰ ψευσθῇ. θὰ φερθῇ συνετῶς καὶ φρονίμως; οὐδέποτε ὅμως ἡ ἀλήθεια θέλει περιφρονηθῇ ἢ κατακατηθῇ ὅτι αὐτοῦ. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τολμήσῃ νὰ εἶπῃ τὸ ψεῦδος οὗτος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅτι καὶ διὰ μάταιον καὶ ἀνωφελῆ ἀπλῶς λόγον θέλει κριθῇ ἐν τῇ κρίσει, ὡς ὁ Κριτὴς καθιέρωσεν εἰπὼν «Πᾶς λόγος ἀργὰ ζητηθήσεται: ἐν τῇ κρίσει».

Εἶναι σπουδαῖον ἀληθῶς καὶ μεγάλον κατόρθωμα νὰ διαμορφώσῃ τις τοιοῦτον χαρακτήρα ἐν ἑαυτῷ. Οἱ χαρακτήρες οὗτοι οἱ κατὰ ἑκάστος εἰλικρινεῖς, εἶναι πολῦτιμοι καὶ δυστυχῶς σήμερον δὲν εὐρίσκονται εὐκόλως. Οὗτοι πανταχοῦ καὶ πάντοτε εἶναι ἡ βάσις καὶ ἡ κρηπίς τῆς πρόδοι. Ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ Οἴκῳ ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχωσιν.

Εἶναι τὸ δημιουργημὰ τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Χριστιανὸς δὲ, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι εἶναι μαθητὴς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν ἔχει τοῦτον τὸν ἀδάμαντινον χαρακτήρα ἢ ἀπατᾷ τοὺς ἄλλους, ἢ ἀπατᾷ ἑαυτόν. Καὶ ὁ Χριστιανός, ὅστις δὲν εἶναι κατὰ ἑκάστος χαρακτήρ εἰλικρινής, εἶναι τότε ἐξ ἐκείνων κατὰ τὸν ὅποιον τὸ πνεῦμα τὸ Ἄγιον διὰ τοῦ Ἑσχατοῦ ἐκτοξεύει κεραυνοβόλα οὐαί. «Οὐαί οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλόν, καὶ τὸ καλὸν πονηρὸν» οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς σκότος: τὸ πικρὸν γλυκύ, καὶ τὸ γλυκύ πικρὸν (κεφ. Ε. 20). Εἶναι ἀνάγκη ἀναγνώστα

ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ ἔχωμεν πάντοτε ὅτι ὅψιν μας, ὅτι ἡ ἠθικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν εἶναι ἡ ἠθικὴ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἡ ἠθικὴ τῆς τελειότητος καὶ ὡς εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν.

«Ἔσεσθε ὁμοῖοι τέλει, ὥσπερ ὁ Πατήρ ὁμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλει» εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὡς εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν.

Ἡ ἑλλειψὶς τοιοῦτων μεγάλων καὶ γενναίων χαρακτήρων ἐπέτρεψεν καὶ ὑπεβοήθησεν τὴν γενομένην καινοτομίαν τοῦ ἡμερολογίου, διότι ἐὰν ὑπῆρχον τοιοῦτοι χαρακτήρες Χριστιανικοὶ καὶ μεγάλοι ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δὲν θὰ ἐτόλμα οὐδεὶς νὰ θέσῃ ἐξέδῃ λον χεῖραν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Παράδοσεις. Πολλοὶ Ἀρχιερεῖς παρετήρουν καὶ διέκρινον τὸ δημιουργούμενον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κακόν, πλὴν δὲν εἶχον τὸν ἀδάμαντινον χαρακτήρα τοῦ κατὰ βάθος εἰλικρινοῦς νὰ διαμαρτυρηθῶσιν κηρύσσοντας τὴν ἀλήθειαν καὶ λέγοντες τὸ φῶς, φῶς καὶ τὸ σκότος, σκότος.

Ὑπάρχουν καὶ σήμερον Ἀρχιερεῖς ἀναγνωρίζοντες τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ, πλὴν δὲν ἔχουν τὸ εὐγενὲς σθένος τῆς ψυχῆς καὶ τὴν γενναιότητα ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν φρόνησιν καὶ σύνεσιν καὶ οὕτω λέγουσι τὸ πονηρὸν καλόν.

Αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἑλλειψὶς ἐδημιούργησε τὴν διαίρεσιν καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἰδικῆς μας Ἐκκλησίας, αὐτὴ δημιουργεῖ καὶ σκάνδαλα, τὰ ὅποια ἀναφαίνονται πολὺ συχνὰ μεταξὺ τῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν μας. Αὐτὴ ἡ ἑλλειψὶς δὲν θὰ ἐκρεπε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ ἡμῶν καὶ οὕτε κἂν νὰ ἐνεφανίζετο, διότι ἡμεῖς εὐτυχισάντες νὰ ἐμμένωμεν πιστοὶ εἰς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις καὶ τιμηθέντες μετὰ τὸν μέγαν αὐτὸν τίτλον τοῦ Γνησίου Ὁρθόδοξου Χριστιανοῦ πρέπει ἀπαρατήτως νὰ ἔχωμεν τὸν χαρακτήρα τοῦ Γνησίου ὁπαδοῦ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὅστις εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ θέλει καὶ ἡμεῖς νὰ εἴμεθα ἀλήθεια ἐν πᾶσιν καὶ νὰ διακρινώμεθα εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ γινώμεθα κήρυκες ἔργῳ καὶ λόγῳ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἀποφθέγματος «Ἔστω δὲ ὁ λόγος ὁμῶν ναί, ναί, οὐ οὐ» τὸ δὲ περισσόν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν» (Ματθ. ε' 37).

Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Καθ' ὅς ἔχομεν πληροφορίας ἐκ τῆς Ἐπιστήμης μεταξὺ τῶν φυσικῶν νόμων, τοὺς ὁποίους ἔθεσεν ὁ Δημιουργὸς ἐν τῇ κτίσει, ἵνα ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται ἡ ὑπαρξὶς τῶν ὄντων καὶ δι' αὐτῶν στηρίζονται ἀμοιβαίως καὶ συνυπάρχωσι τὰ μέρη, ὑπάρχει ἀναποφεύκτως καὶ ὁ νόμος ὁ λεγόμενος, Νόμος τῆς Ἀρχῆς, ὁ θεσμός τῆς ἐπὶ πάντων καὶ ἐπὶ μέρους ἐξουσίας. Περὶ τούτου ὁμιλήσαν καὶ ὁμιλοῦν οἱ φυσιογνώμονες καὶ φυσιοδίφαι. Ἡμεῖς διὰ τὴν ἀποδείξωμεν τὴν ὑπαρξὶν τοῦ τοιούτου Νόμου λαμβάνομεν ἐκ τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ σύμπαντι τὰς μελίσσας καὶ τοὺς μέρμηκας. Τὰ ἄλογα ταῦτα ζῶα ἔχουσιν ἀρχηγόν, τὸν ὅποιον ἀκολου-

θοῦσι, καὶ νόμους ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐγγράζονται καὶ ζῶσι, καὶ ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐν γένει διέπονται. Ταῦτά τὰ ζῶα, τὰ ὅποια φέρονται ἐν προκειμένῳ ὡς παράδειγμα πρὸς βεβαίωσιν τῆς υπάρξεως τοῦ Νόμου τῆς Ἀρχῆς, δύνανται τις νὰ λάβῃ ὡς ὑπόδειγμα καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων μερῶν τῆς δημιουργίας· ἐκ τούτων βεβαιούμεθα ὅτι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἐξουσία εἶναι νόμος φυσικῆς, προερχόμενος ἐξ αὐτῆς τῆς βουλήσεως τοῦ Δημιουργοῦ, καὶ ἀνερχόμενος εἰς αὐτήν τὴν ἀρχὴν τῆς δημιουργίας τῶν ὄντων.

Κατὰ ταῦτα ἀφοῦ ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἐξουσία εἶναι φυσικὸς θεσμός, ὅπου αὕτη ἡ ἀρχὴ δὲν ὑπάρχει, δὲν θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ κατὰ φύσιν ζωὴ, καὶ ἡ κανονικὴ ὑπαρξίς καὶ σύνεπιδος προέχεται ἡ βαθυμὴ δὲν ἀποσύνθεσις τῶν μερῶν καὶ ἡ κατὰ τροφὴν «Κακὴν ἡ ἀναρχία πανταχοῦ, λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, καὶ πόλιν ὑπόθεσις συμφορῶν, καὶ ἀρχὴ ἀταξίας καὶ συγχύσεως. Κακὸν ἡ ἀναρχία καὶ ἀνατροπῆς ὑπόθεσις».

Δὲν πρέπει συνεπῶς νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ Νόμου οὐτοῦ τῆς Ἀρχῆς εἶναι ἀπαράιτητος εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ὑπαρξίν τῶν μερῶν τῆς δημιουργίας καὶ εἰς τὴν ὑπαρξίν καὶ ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἰς οὐρανὸν ἀνάπτειν λογικότητος καὶ ἡθικότητος ἐὰν φθάσῃ, ἀνάγκη νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ἀνάγκη ὁ βίος καὶ ἡ ὑπαρξίς αὐτοῦ νὰ ἔχῃ θεμέλιον καὶ κανόνα ἀπαράβατον τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐξουσίαν.

Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον πρέπει εἰς τὰς πράξεις του νὰ ἔχῃ ἀρχὴν τινα, ἥτις θὰ ρυθμίζῃ αὐτὰς, τοῦτέστιν κάποιον πρέπει νὰ εἶναι ὑποτεταγμένος. Ὁ ἄνθρωπος ὡς οἶκος πρέπει νὰ ἔχῃ Ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, ἄλλως ὁ οἶκος θὰ πέσῃ ἔξω καὶ θὰ καταστραφῇ. Ὁ ἄνθρωπος ὡς Κοινωνία πρέπει νὰ ἔχῃ Ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ἵνα εὐδοκίμησῃ καὶ σταθῇ ἡ κοινωνία λειτουργοῦσα ἐπ' ἐγαθῶν τῶν ἀτόμων. Ὁ ἄνθρωπος ὡς Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἔχῃ Ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, ἄλλως δὲν θὰ δύναται νὰ δρέψῃ τὰς ἐξ αὐτῆς ψυχικὰς ὠφελείας. Καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἀνεῦ Ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας τὰ πάντα καταστρέφονται καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καθίσταται δυστυχὴς καὶ τυραννικῇ.

Μελετῶντες τὸν Νόμον τοῦτον τῆς Ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ἃς μεταφέρωμεν τὸ θέμα τοῦτο ἀπὸ τοῦ γενικοῦ εἰς ἐν μόνον μέρος, εἰς τὸ μέρος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τῆς ἱερᾶς συναθροίσεως τῶν κατὰ τόπους ἀνθρώπων κοινωνιῶν, διὰ τὴν λατρείαν, δοξολογίαν καὶ εὐχαριστίαν πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ σύμπαντος.

Καὶ αὗται αἱ ἱεραὶ συναθροίσεις ἐστηρίχθησαν πάντοτε καὶ στηρίζονται εἰς ἓνα ὁργανισμόν βάσει πάντοτε τῶν νόμων τῆς Φύσεως. ὁ ὁργανισμὸς δὲ οὗτος ἔχει ὑπ' ὀφιν του μίαν Ἀρχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται, καὶ τὴν ὁποίαν πάντοτε ἀκολουθεῖ. Ἐπ' αὐτοῦ λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἐξουσία πάντοτε καὶ πανταχοῦ εἶναι ἀναγκαῖα, ἀναπόφευκτος ὅμως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. «Μάλιστα δὲ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοσοῦτον ἐπισφαλεστέρα ἐστὶν ἡ ἀ-

ναρχία, ὅσω καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς μεῖζον καὶ ὑψηλότερον. Ὡς περὶ γὰρ ἂν χοροῦ τὸν κορυφαῖον ἀφείλῃς; οὐχὶ κατὰ μέλος καὶ κατὰ τάξιν ὁ χορὸς ἔσται, καὶ φάλαγγας στρατοπέδου τὸν στρατηγὸν ἂν ἀποστήσῃς, οὐκέτι θυμῷ καὶ τάξει τὰ τῆς παρατάξεως ἔσται, καὶ πλοίου τὸν κυβερνήτην ἐὰν περιέλῃς, καταδύσῃς τὸ σκάφος, οὕτω καὶ ποιμνίου τὸν ποιμένα ἐὰν ἀποστήσῃς πᾶντ' ἀνέτρεψας καὶ ἡφάνισας».

Τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ἔθεσεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ Θεὸς Ἰδρυτὴς αὐτῆς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις ἔθεσεν τὴν Ἀρχὴν καὶ τὴν Ἐξουσίαν κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον λέγοντα «Ἀδελφοί, ὑμεῖς ἐστέ σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μερῶν. Καὶ οὗ· μὲν ἔδειτο ὁ Θεὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πρῶτον Ἀποστόλους, δεύτερον Προφῆτας, τρίτον Διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις...» (Κορ. Α'. β'. 27).

Ἀπαραίτητος λοιπὸν ὁ Νόμος τῆς Ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τοῦτο οἱ ποιμένες ἐν αὐτῇ πρὸς οὓς ὀφείλουσιν ὑπακοὴν καὶ πειθαρχίαν οἱ πιστοί.

Ἀναρχία ὀνομάζεται ἡ ἀπουσία τοῦ Νόμου τῆς Ἀρχῆς, ἥτις πλεῖστα δεινὰ καὶ κακὰ δημιουργεῖ. Ἀλλὰ πάλιν ἀναρχία ὀνομάζεται καὶ ὅταν ὑπάρχῃ Ἀρχὴ καὶ δὲν ὑποτάσσονται εἰς αὐτήν οἱ ἀρχόμενοι καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ δημιουργούμενα καὶ ἐξ αὐτῆς κακὰ ἔσονται νὰ εἶναι περισσότερον ἐπικίνδυνα καὶ νὰ κάμωσιν ἀμεσότεραν τὴν κατὰ τροφὴν καὶ τὸν ὄλεθρον.

Τοῦτο μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν δὲν πρέπει νὰ ὑφίσταται, πολλὰ μάλλον μεταξὺ τῶν κληρικῶν, ἀφοῦ οὗτοι ἐκτὸς τῆς Ἐπιστήμης, ἥτις ὡς εἶπομεν ἀνωτέρῳ διδάσκει τὴν ὑπαρξίν τοῦ Νόμου τῆς Ἀρχῆς, ἥτις δὲν σημαίνει οὐδὲν ἄλλο, ἢ τὴν ὑπακοὴν πρὸς τοὺς ἔχοντες τὸ δικαίωμα καὶ τὴν δύναμιν νὰ διευθύνωσι ἡμᾶς, ἔχουσι καὶ τὸ φωτεῖν νὸν παράδειγμα τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ὅστις κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον—ἐγένετο ἐπὶ τοῦτον τῷ Ἀνάρχῳ Πατρί, μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Καὶ διὰ τὸ ἐγένετο ἐπὶ τοῦτον τῷ Ἀνάρχῳ Πατρί; ἵνα ἀποκαταστήσῃ τὴν διασάλευθῆσαν τῶν ἀνθρώπων ἀρμονίαν διὰ τῆς ἀναρχίας, ἥτις ἀναρχία εἶναι ἡ ἀσέβεια πρὸς τὴν ὑπαρχούσαν Ἀρχὴν καὶ Ἐξουσίαν, ἥτις εἶναι ὁ Θεός.

Ἐν συμπεράσματι λέγομεν ὅτι ἡ ἀναρχία δημιουργεῖ μεγάλα καὶ πολλὰ κακὰ καὶ ἐπιφέρει τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν, ταύτην ἐὰν ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ οἱ ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας θέλομεν νὰ θριαμβεύσῃ ἡ Ὁρθοδοξία μας, ἃς παύσωμεν νὰ ζῶμεν καὶ νὰ κινούμεθα χωρὶς ὑποταγὴν εἰς τὴν Ἀρχὴν μας. Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ πρέπει νὰ κινούμεθα ὑποτεταγμένοι εἰς τὴν Πνευματικὴν Ἀρχὴν μας, ἥτις εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ πᾶσαν πράξιν καὶ κίνησιν ἡμῶν ὅς ἐυλόγουν πρῶτον οὗτοι. Ἐὰν βαδίσωμεν συνεχίζοντες τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα μὴ ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν Ἀρχὴν ἡμῶν, τότε νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ματαίωσιν ὅλα καὶ κολαζόμεθα. Ὑποταγῆς λοιπὸν καὶ πειθαρχίας ἔχομεν ἀνάγκην. Προσέξτε εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦτο σάπισμα Γνήσιοι Ὁρθ. Χριστιανοί.

ΛΑΪΚΗ ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 12ου φύλλου)

Κατ' ἀρχὴν ζητοῦμεν σαγγνῶμην ἀπὸ τοῦ ἀναγνώστη μας διὰ τὴν σημειωθείσαν καθυστέρησιν.

Εἴχομεν γράφει εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα μας τὰ γενεσιουργὰ αἰτία (ὑποκειμενικά καὶ ἀντικειμενικά) τῆς θρησκείας.

Κατέληξαμεν δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι θρησκεία εἶναι ἡ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ὑπερπέραν, ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς Δημιουργὸν Θεόν.

Ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ. Ἡ ἀρμονία τοῦ σύμπαντος, ἡ ἐπικρατούσα τάξις, ἡ παρατηρουμένη σκοπιμότης προδίδουν ἀσφαλῶς τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ Δημιουργοῦ. Περί αὐτοῦ γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τοὺς Ρωμαίους «ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφάνερωσε τὰ γὰρ ὁρᾶται αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήματιν νοούμενα καθαροῦται ἢ τε ἀίτιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης» (Ρωμ. 1 20—21).

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος φέρεται ἐμφυτον τὴν ροπὴν πρὸς τὸ θεῖον. Ὁ ψυχολογικὸς αὐτὸς παράγων ἐκδηλοῦται καθ' ἑαυτὸν μὲν ἐν τῇ ἐπικλήσει τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν ἀσεβῶν, ἐν τῇ ἱστορίᾳ δὲ ἐκδηλοῦται ἐν τῇ θρησκευτικῇ ἀναστάσει καὶ ἀνυψώσει ὁλοκληρῶν πόλεων καὶ λαῶν, εἰς τρόπον ὅστε ἡ θρησκεία νὰ εἶναι διαρκὲς καὶ γενικὸν φαινόμενον τῆς ἀνθρωπότητος. Περί αὐτοῦ ὁμιλεῖ παραστατικώτατα ὁ ἱστορικὸς καὶ περιηγητὴς Πανσανίας, ὅστις βεβαίως εἰς τὰ συγγράμματά του ὅτι: περιελθὼν πόλεις καὶ λαοὺς διεπίστωσεν ἔλλειπιν πολιτισμοῦ οὐχὶ ὅμως καὶ ἔλλειπιν θρησκείας. Ἡ κλασσικὴ δὲ ἐπ' αὐτοῦ φράσις του θὰ παραμείνῃ ὄντως ἱστορικὸν ἄξιωμα «ἀθέου καὶ ἀνέρου πόλεως οὐδεὶς ἔσται θεατὴς».

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μας ἐὰν ὀψώμεν προσεκτικὸν βλέμμα, θὰ διαπιστώσωμεν ὑπαρχούσαν μίαν καλίστατον ἀηδῶνα ἐξυμνοῦσαν μὲν τὰς ἀγαθὰς πράξεις μετατρεπομένην ὅμως ἐν ταύτῳ εἰς ἀπαισίαν ἐρινύαν καταδικάζουσαν πᾶσαν ἐπαχθὴ καὶ κακὴν τοιαύτην.

Ποσάκις καίτοι ἀπεφύγαμεν ἐπιμελῶς τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐφάνημεν ἄσχολοι πλανήσαντες αὐτοῦς, δὲν ἠκούσαμεν τὴν ἐν ἡμῖν φωνὴν ψέγουσαν καὶ καταδικάζουσαν ἡμᾶς;

Ποσάκις δὲ ἀνέκφρατος ἀγαλλίασις κατέλαβεν ἡμᾶς, διότι ἡ χεὶρ ἡμῶν ἐθώπευσεν τὴν πυρὸςσουσαν κεφαλὴν τοῦ ἀσθενοῦς ἢ τὰ χεῖλη ἡμῶν διήρθρωσαν ἀλήθειαν δι' ἣν ἴσως καὶ ἐδιώχθημεν; Πάντων τούτων αἰτία εἶναι ἡ συνείδησις, ὁ λεπτολόγος οὗτος κριτὴς καὶ δεικτὴς τῆς ἡθικῆς καταστάσεως καὶ ἡμῶν καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Ἀνεξαργήτως δὲ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς μορφώσεως ἡ συνείδησις εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἶναι σ τ α θ ε ρ ά.

Οὕτω πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων κατεδικάσθη ἡ κλοπὴ, τὸ ψεῦδος, ἡ πρὸς τοὺς γονεῖς ἀσέβεια, ἐθαμμάσθη δὲ ἀντιστοιχῶς ἡ εἰλικρίνεια, ἡ εὐθύτης, ἡ

ὑπὲρ τοῦ πλησίον θυσία.

Τοῦ εὐγενοῦς καὶ εὐπαθοῦς τούτου ὁργάνου δημιουργὸς καὶ ρυθμιστὴς οὐδεὶς ἄλλος δύναται θὰ εἶναι εἰμὴ ὁ Θεός.

Περὶ αὐτοῦ ὁμιλεῖ θαυμασίως ὁ αὐτὸς τῶν ἐθνῶν ἀπόστολος γράφων εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἐν κεφαλᾷ 2 στίχῳ 14 «ἐθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα φύσει τὰ τοῦ νόμου ἐπιτελοῦσι».

Διὰ τῆς ἐν ἡμῖν λοιπὸν παρατηρήσεως (ἡθικῇ ἀπόδειξις) διὰ τῆς μελέτης τῆς ἱστορίας (ἱστορικῇ ἀπόδειξις) καὶ τῆς θεωρίας τοῦ σύμπαντος (κοσμολογικῇ ἀπόδειξις) ἀγόμεθα εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ ἀνακαλύπτοντες αὐτὸν ἐκ τῆς φύσεως.

Ἡ τοιαύτη ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν δημιουργημάτων αὐτοῦ καλεῖται φυσικὴ ἢ φυσικὴ ἀποκάλυψις καὶ ἡ προσπορίζουσα αὐτὴν γνῶσις φυσικὴ γνῶσις.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΝΕΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἱεπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος ἐπιθυμῶν νὰ ἐπικοινωνῇ τακτικῶς μετὰ τῶν μαθητῶν τῶν Κατηχ. Σχολείων, ἀπεφάσισε, τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὴν ἐκδοσὴν παιδικοῦ Περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Η ΧΑΡΑ ΜΟΥ».

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο θὰ ἀπευθύνεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Θὰ ὁμιλῇ δι' αὐτοῦ ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὰ παιδιά καὶ διὰ καταλλήλου, εὐχαρίστου καὶ τερπνῆς ὕλης διὰ τὰ παιδιά, θὰ χαρίζῃ εἰς αὐτὰ τὴν ὄντως χαρὰν, ἥτις εἶναι ὁ Χριστός. Ἐπίσης δι' αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ τῶν Ἀθηνῶν θὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς μαθητάς τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ θὰ ἐκδηλώσονται μεταξὺ τῶν ἐν ἱερῶν τῆς ψυχῆς δεσμών, τὸν ὅποιον ἀναπτύσσει ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Πίστις, ἥτις κατέστησεν πάντας ἡμᾶς ἀδελφούς.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα «Βραδυνή» τὴν 12/28 Ὀκτωβρίου ἐ. ε. ἐδημοσιεύθη τὸ νέον ὅτι «Συνελήφθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρατοσθένους ὡς ὑποπτοὶ κλέπται οἱ Π. Εὐαγγελᾶτος ἐτῶν 14 καὶ Γ. Μενέγας ἐτῶν 15, οἱ ὁποῖοι κατεῖχον ἓνα ἡλεκτρικὸν λαμπτήρα τῶν τράμ, τὸν ὁποῖον ἀμέσως κατέστρεψαν καὶ ἓνα κλειδί. Οἱ συλληφθέντες ἐξετάζονται ὡμολόγησαν ὅτι εἶναι μέλη μίας σπειρας ἀνηλικῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀφαιρέσει ἀπὸ τὰ τροχιοδρομικὰ ὀχήματα κατὰ καιροὺς τέσσαρας χιλιάδας ἡλεκτρικοὺς λαμπτήρας, τοὺς ὁποῖους ἐπώλουν εἰς διάφορα καταστήματα. Ἐπίσης ὑπέδειξαν συνεργάτην τῶν τῶν Α. Λαμπῆν ἐτῶν 15 ὁποῖος ἔχει συλληφθῆ καὶ κρατεῖται δι' ἄλλας κλοπὰς καθὼς καὶ τὸν Αλ. Πασχαλίδην ἐτῶν 14 ὅστις καταζητεῖται.»

Τὶ δύναμεθα κατόπιν τούτων νὰ εἰπώμεν; Ἐπιβάλλεται ἡ λειτουργία Κατηχητικῶν Σχολείων, ἢ ὄχι; Καὶ ποῖος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ἡθικὴν καὶ ὁλικὴν ὑποστήριξιν;

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

—Τὴν 20ην Ὀκτωβρίου ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀρτεμίου τοῦ Μεγαλομάρτυρος Μαρτῶν ὁσίας καὶ Γερασίμου τοῦ Νέου.

Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Κορυθαλφῷ Ἡσυχαστηρίῳ τοῦ Ἀγίου Ἀρτεμίου.

—Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος ἐλειτούργησεν εἰς τὸ ἐν Λιόπσει

Ἱερῷ Ἡσυχαστηρίῳ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου.

—Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Μεγαλομ. Δημητρίου, ὁ Πανιερ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Ἱερῷ Ναφῷ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου παρὰ τὴς Βασ. Γέφυρας.

—Ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναφῷ Ἀγ. Χαράλαμπος Πειραιῶς.

Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐν Πειραιῇ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ὁ δὲ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναφῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς.

—Τὴν 24ην Ὀκτωβρίου καὶ περὶ ὧραν 5ην μ.μ. κατόπιν προσκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συνήλθον ἐν τοῖς Γραφείοις Αὐτῆς εἰς σύσκεψιν οἱ Ἐπιτροπὸι τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιῇ Ἱερῶν Ναῶν τῶν Γ. Ο. Χ. καὶ ἡ Οἰκονομικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀγῶνος. Τῆς συσκέψεως προήδρευσεν ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος τοῦ Πανιερ. Ἀρχιεπισκόπου ἀδιαθετήσαντος.

Κατὰ τὴν σύσκεψιν ταύτην ὁ Σεβασμ. ἀνέφερεν πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὅτι ὅτι ὁ ἀγὼν ἀντιμετωπίζει Οἰκονομικὴν καχεξίαν καὶ εἶναι ἀνάγκη πάντες νὰ καταβάλωμεν προσπάθειαν, ἵνα ἐνισχυθῇ οὗτος οἰκονομικῶς. Καταλήγων δὲ εἶπεν ὅτι πάντες πρέπει νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ θέσωμεν τοῦτον ὑπὲρ ἅνω πάντων.

Ἐμίλησεν ἐν συνεχείᾳ καὶ ἐπιτυχῶς ὁ κ. Α. Κόντος μέλος τῆς Οἰκονομ. Ἐπιτροπῆς. Ἐπίσης ὁ κ. Ραυτόπουλος Λογιστῆς τοῦ Ἀγῶνος ἐξέθεκε τὴν οἰκονομ. κατάστασιν οὗτου καὶ τέλος ἐλήφθησαν ἀποφάσεις, αἵτινες συμπεριλαμβάνονται ἐν ἐγκυκλίῳ ἥτις θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΚΑΙ ΑΓΡΥΠΝΙΑΙ

Τὴν 13ην Νοεμβρίου ἐορτὴν τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου ἐορτάζει τὴν ἐπέτειον τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν ἐν Ἑλλάδι Γ.Ο.Χ. κ. κ. Χρυσόστομος (πρώην Φλωρίνης).

Τὴν πρωτὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Α. Πανιερότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θὰ λειτουργήσῃ ἐν τῷ ἐν Κυψέλῃ Ἱερῷ Ναφῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου συμπραστατούμενος ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιῇ Κληρικῶν τῶν Γ.Ο.Χ.

Τὴν Α. Πανιερότητα θὰ προσφωνήσῃ ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς ἐκ τῶν Ἀρχιερέων ἐκ μέρους δὲ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου εἰς τῶν Ἀρχιμανδριτῶν.

Τὴν Προσεχῇ Πέμπτην 29ην Νοβρίου ἐ.ε. (π.ῃ.) ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Ταξιάρχων Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, πανηγυρίζει ὁ ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ Ἱερός Ναὸς τιμώμενος εἰς μνήμην τῶν Ἀγίων Ταξιάρχων.

Ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλὴ μέγας ἐσπερινὸς τὴν δὲ ἐπομένην ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας εἰς ἣν θὰ λειτουργήσῃ ὁ Πανιερώτατος Ἅγιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὅπως τιμήσωσι τὴν ἐορτὴν καὶ Πανήγυριν ταύτην.

Ὁ Ἐφημέριος

† Ἱερομόναχος Κυπριανὸς Θεοδοσίου

Τὴν προσεχῇ Πέμπτην 29ην τῆς μηνὸς (π. ῃ.) Ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Τα-

ξαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ ἐορτάζει ὁ ἐν Νέᾳ Ἑλβετίᾳ ὁδὸς Σοκεῖων 15 ὁμώνυμος Ἱερός Ναὸς ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλὴ Μέγας ἐσπερινὸς τὴν δὲ ἐπομένην πρωτὴν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμ. κ. Ἀντωνίου Κουτσονικόλα. Συγκοινωνία δι' αὐτοκινήτων Λεωφορείων, Ἀκαδημίας Βύρωνος Νέας Ἑλβετίας.

—Τὴν 11/24 Νοβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Σάββατον πρὸς Κυριακὴν θέλει τελεσθῇ ἀγρυπνία εἰς μνήμην τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Μηνᾶ εἰς τὸ ἐν Χαλανδρίῳ Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὅπου θέλει τεθῇ εἰς προσκύνειν ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τοῦ Ἀγίου.

Παρακαλοῦνται οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ὅπως τιμήσωσι τὴν ἐορτὴν ταύτην.

Ὁ Ἐφημέριος

† Ἀρχιμ. Στέφανος Γιαννακάκος

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 11ην τρέχ. μηνὸς ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Μεγαλ. Μηνᾶ καὶ Βικτωρος, Βικεντίου μαρτ. ἐορτάζει ὁ ἐν τῷ Ἡσυχαστηρίῳ τοῦ Ἱεροῦ Ἀρτεμίου Ξενοφωτεινοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῷ Ἀγ. Μηνᾶ, ἐν Νέᾳ Ἀμφιάλῃ Πειραιῶς.

Ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλὴ Μέγας ἐσπερινὸς τὴν δὲ ἐπομένην πρωτὴν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας χοροστατούνης τοῦ Πανιερώτατου Ἀγίου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. Χρυσόστομου, προσκαλοῦνται οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ ὅπως τιμήσωσι τὴν ἐορτὴν καὶ Πανήγυριν ταύτην.

(Ἐκ τοῦ Ἡσυχ. Ἀγ. Μηνᾶ)

Π. Θ. Ε. Ο. Κ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιῶνται ἅπαντα τὰ ἐν τῇ χώρᾳ παραρτήματα ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ Σύγκλησις τοῦ Ἀ' Πανελληνίου συνεδρίου ἐνταῦθα, τῶν ἀκολουθοῦντων τῷ Ἰουλιανὸν ἐργολόγιον καὶ ἐστάλησαν ἰδιαιτέραι δηγήγαι περὶ τῆς προετοιμασίας τῶν ἀντιπροσώπων οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποσταλῶσι πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο.

Ἡ ἡμερομηνία τῆς συγκλήσεως καὶ τὰ θέματα τῆς ἡμερησίας διατάξεως θὰ καθορισθῶσι ὑπὸ τοῦ προυνεδρίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Κέντρου μετὰ τῶν ἐκπροσώπων Πειραιῶς καὶ περιχώρων καὶ ἐγκαίρως θὰ γνωστοποιηθῶσι εἰς ἅπαντα τὰ παραρτήματα.

Διὰ τῶν ἰδιαιτέρων πρὸς τὰ Παραρτήματα ὁδηγίων τάσσεται προετοιμία μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ἐ.ε. ὅπως δηλώσωσι συμμετοχὴν εἰς τὸ ὑψίστης σοβαρότητος καὶ σημασίας Συνέδριον.

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις

Ὁ Πρόεδρος Ὁ ΓενΓραμματεὺς
Β Κηρύκος Σ. Ραυτόπουλος

Οἱ Ἀντιπρόεδμοι Ὁ Εἰδικὸς Γραμμ.
Α. Κόντος Δ. Κυριακόπουλος
Α. Μαντζῶρος

Ὁ Ἐφορος Ὁ Ταμίας Ὁ Κοσμητῶρ
Σ. Γεώργας Γ. Κόττης Σ. Ἀλοῖμονος

Οἱ Σύμβουλοι : Γ. Γαλάνης, Π. Φουντή, Ν. Μανουσάκης, Γ. Φραγκογιάννης, Π. Λαμέρας.